

**STOCKHOLMS
FÄLTRITTKLUBB**
100 ÅR AV HUBERTUSJAKTER
30/10 1896–2/11 1996

SVERIGES ÄLDSTA RIDKLUBB

ORDFÖRANDEN HAR ORDET

Det är i år 100 år sedan Stockholms Fältrittklubb genomförde sin första Hubertusjakt. Denna skrift har tillkommit för att fira detta jubileum.

Klubbens ursprungliga stadgar fastställde att ändamålet med verksamheten skulle vara att väcka och underhålla håg och förmåga till fältmässig ridning. Detta skulle uppnås genom anordnande av fältritter av olika slag såsom jakter, distansritter och terrängridning.

Hoppning och dressyr har senare tillkommit. Dessa grenar är nödvändiga för skolning av hästar och ryttare för fältridning.

Ungdomsutbildningen har numera blivit en dominerande del av klubbens verksamhet, som genomförs huvudsakligen av de två ridskolorna. Därigenom har klubben också fått en viktig roll i den sociala ungdomsverksamheten.

Från att ursprungligen ha varit militärt inriktad är numera klubben huvudsakligen civil. De militära traditionerna representeras numera av det goda samarbetet med Livgardets Dragoner.

Den fortsatta verksamheten bör i ökad omfattning betona utbildningen, främst av unga ryttare. Detta skulle gynnas av en utökad tävlingsverksamhet i hela skalan från debutant till

*Generallöjtnant Åke Sgrén,
Stockholms Fältrittklubbs ordförande*

elit. Det finns också goda skäl att även utveckla de ursprungliga stadgarnas mål i fråga om förmåga till fält- och terrängridning.

Denna jubileumsskrift har producerats med anledning av firandet av den 100:e Hubertusjakten, som genomförs den andra november 1996.

Stockholms fältrittklubb, som har anor från 1886, har tidigare givit ut två praktfulla jubileumsskrifter. Den första i samband med 50-årsjubileet 1936, den andra vid 75-års jubileet. Valda delar ur dessa två, i faksimil, utgör huvuddelen av denna skrift. Vi har kompletterat med en kort historik fram till dagens datum och en karta, som visar årets hubertusjakt.

Vi har även lagt in en historik om K 1 efter 1961 samt en kort bildkavalkad, från de senaste årens jakter.

JUBILEUMSJAKTEN PÅ KUNGLIGA DJURGÅRDEN

Hubertusjakten på 50-talet. I ledningen, Åke Sjöstedt, SFK:s mest aktive jaktryttare genom åren. 35 jaktsäsonger.

1896 är det första år då S:t Hubertus, alla jägares skyddspatron, firades med klubbens första Hubertusjakt, som dock förlades till den 30 oktober. Rendez-vous för denna jakt var förlagd till Ålkistan, varifrån spåret ledde över Bergshamrafälten, Ulriksdal, Järva, St Frösunda, Hagaparken med Halili vid Haga södra grindar. Distansen torde ha varit ca 10 km över ett okänt antal hinder. Deltagarantalet var 49. Hubertusmiddag äts på Hotell Rydberg.

1996 års Hubertusjakt, som 100-årsfirande av den första Hubertusjakten, som klubben red, genomförs den 2 november.

Rendez-vous är förlagd till den för klubben klassiska Gröna banan. Efter korum och sedvanlig visitation och ordergivning rids en första del av jakten på Norra Djurgården med första tapt på Gröna banan.

En andra del av jakten rids via Ladugårdsgärde på Södra Djurgården. Jakten avslutas på Ladugårdsgärde med Halili nedanför Borgen.

Jaktritt för ponnyryttare genomförs på Ladugårdsgärde.

Hubertusjakten sträcker sig över omkring 30 km och innefattar ett 60-tal hinder enligt kartbild.

Hubertumiddag genomförs på Livgardets Dragoners officersmäss.

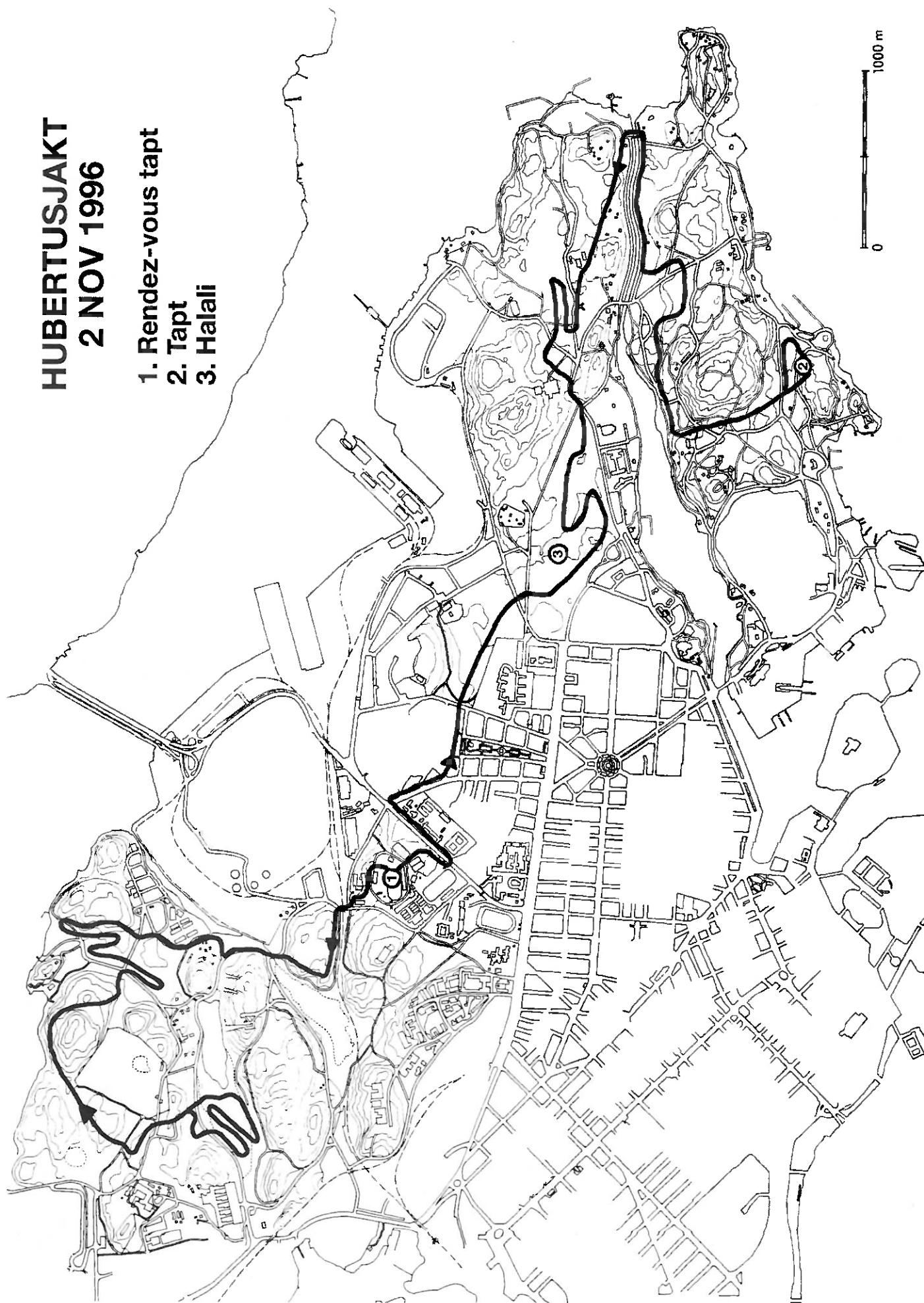
*Jan Malmberg. Master under 14 års tid.
"Snabbare än kameran"*

*Kapten Beyron Johansson, stallchef på K1, är
Hubertusjaktens nuvarande Master
samt pikören löjtnant Niklas Erwall*

HUBERTUSJAKT 2 NOV 1996

1. Rendez-vous tapt
2. Tapt
3. Halali

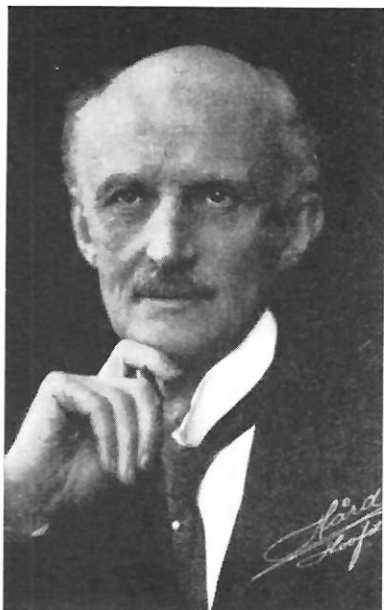

Stockholms Fältridtklubb

50 år

1¹¹ 1886 — 3¹¹ 1936

*H. K. H. Prins Carl.
Stiftare.*

*H. K. H. Prins Eugen.
Stiftare.*

*Prins Oscar.
Stiftare.*

SFK:s ledande m ä n

*H. K. H. Prins Gustaf Adolf.
Stockholms Fälttridklubb's ordförande.*

g e n o m tiderna

Generallöjtnant B. Munch.

*Löjtnant Reinhold von Rosen
(1898).*

Generalmajor Th. Rudenschöld.

FÖRTECKNING

över Stockholms Fälttrikklubbs ordförande, vice ordförande, master, sekreterare och skattmästare.

År	Ordförande	Vice ordförande	Master	Sekreterare	Skattmästare
1886	H. K. H. Prins Carl	—	Stallmästaren Frih. F. v. Essen	Löjtnant G. Nyblaeus	—
87	H. K. H. Prins Carl	—	Stallmästaren Frih. F. v. Essen	Löjtnant W. Ekdahl	Kapten G. Frumerie
88	H. K. H. Prins Carl	—	Stallmästaren Frih. F. v. Essen	Löjtnant M. Blomstedt	Kapten G. Frumerie
89	H. K. H. Prins Carl	—	Stallmästaren Frih. F. v. Essen	Löjtnant G. Torén	Kapten G. Frumerie
90	H. K. H. Prins Eugen	H. K. H. Prins Eugen	Stallmästaren Frih. F. v. Essen	Löjtnant G. Torén	Kapten Moberg
91	H. K. H. Prins Carl	H. K. H. Prins Eugen	Stallmästaren Frih. F. v. Essen	Löjtnant E. Linder	Kapten Moberg
92	H. K. H. Prins Carl	H. K. H. Prins Eugen	Stallmästaren Frih. F. v. Essen	Underlöjtn. N. Adlercreutz	Kapten Moberg
93	H. K. H. Prins Carl	H. K. H. Prins Eugen	Underlöjtn. N. Adlercreutz	Löjtn. Greve R. v. Rosen	Kapten Moberg
94	H. K. H. Prins Carl	H. K. H. Prins Eugen	Löjtnant E. Linder	Löjtn. Greve R. v. Rosen	Kapten Moberg
95	H. K. H. Prins Carl	H. K. H. Prins Eugen	Löjtnant E. Linder	Löjtn. Greve R. v. Rosen	Kapten Moberg
96	H. K. H. Prins Carl	H. K. H. Prins Eugen	Löjtnant E. Linder	Löjtn. Greve R. v. Rosen	Kapten Moberg
97	H. K. H. Prins Carl	H. K. H. Prins Eugen	Löjtnant E. Linder	Löjtn. N. Adlercreutz	Kapten Moberg
98	H. K. H. Prins Carl	H. K. H. Prins Eugen	Löjtnant E. Linder	Löjtn. N. Adlercreutz	Kapten Moberg
99	H. K. H. Prins Carl	Överste Löwenhielm	Löjtnant E. Linder	Löjtn. N. Adlercreutz	Kapten Moberg
1900	H. K. H. Prins Carl	Överste Löwenhielm	Löjtnant N. Adlercreutz	Löjtn. G. Björnström	Kapten Moberg
01	H. K. H. Prins Carl	Överste Greve Oxenstierna	Löjtnant N. Adlercreutz	Löjtn. G. Björnström	Kapten J. Åkerman
02	H. K. H. Prins Carl	Överste Greve Oxenstierna	Löjtnant N. Adlercreutz	Löjtn. G. Björnström	Kapten J. Åkerman
03	H. K. H. Prins Carl	Överste Greve Oxenstierna	Löjtnant N. Adlercreutz	Löjtn. G. Björnström	Kapten J. Åkerman
04	H. K. H. Prins Carl	Överste Greve Oxenstierna	Löjtnant N. Adlercreutz	Löjtn. G. Björnström	Kapten J. Åkerman
05	H. K. H. Prins Carl	Överste Greve Oxenstierna	Löjtnant N. Adlercreutz	Löjtn. Greve T. Bielke	Kapten P. Carlberg
06	H. K. H. Prins Carl	Överste Greve Oxenstierna	Löjtn. Frih. C. v. Essen	Löjtn. E. af Kleen	Kapten P. Carlberg
07	H. K. H. Prins Carl	Överste Greve Oxenstierna	Löjtn. Frih. C. v. Essen	Löjtn. E. af Kleen	Kapten P. Carlberg
08	H. K. H. Prins Carl	Överste Greve Oxenstierna	Löjtn. Frih. C. v. Essen	Löjtn. Greve C. G. Hamilton	Kapten P. Carlberg
09	H. K. H. Prins Carl	Överste Greve Oxenstierna	Löjtn. Frih. C. v. Essen	Löjtn. Greve C. G. Hamilton	Kapten I. Holmquist
10	H. K. H. Prins Carl	Överste Greve Oxenstierna	Löjtn. Frih. C. v. Essen	Löjtn. Greve C. G. Hamilton	Kapten I. Holmquist
11	H. K. H. Prins Carl	Överste Greve Oxenstierna	Löjtn. Frih. C. v. Essen	Löjtn. Greve C. G. Hamilton	Kapten I. Holmquist
12	H. K. H. Prins Carl	Överste B. Munck	Löjtn. Frih. C. v. Essen	Löjtn. Greve C. G. Hamilton	Kapten I. Holmquist
13	H. K. H. Prins Carl	Överste B. Munck	Löjtn. Frih. C. v. Essen	Löjtn. Greve C. G. Hamilton	Kapten I. Holmquist
14	H. K. H. Prins Carl	Överste B. Munck	Löjtn. Frih. C. v. Essen	Löjtn. Greve C. G. Hamilton	Kapten I. Holmquist
15	H. K. H. Prins Carl	Överste Greve von Rosen	Löjtn. Greve G. Lewenhaupt	Löjtn. Greve C. G. Hamilton	Kapten I. Holmquist
16	Gen.-maj. B. Munck	Överste Greve von Rosen	Löjtn. Greve G. Lewenhaupt	Löjtn. Greve C. G. Hamilton	Kapten I. Holmquist
17	Gen.-maj. Greve Rudenschiöld	Överste Greve von Rosen	Löjtn. Greve G. Lewenhaupt	Kapt. L. von Krusenstierna	Ryttm. Gr. C. G. Lewenhaupt
18	Gen.-maj. Greve Rudenschiöld	Överste Greve von Rosen	Löjtn. Greve G. Lewenhaupt	Kapt. L. von Krusenstierna	Ryttm. Gr. C. G. Lewenhaupt
19	Gen.-maj. Greve Rudenschiöld	Överste Greve von Rosen	Löjtn. Greve G. Lewenhaupt	Kapt. L. von Krusenstierna	Löjtnant H. Thamsten
20	Gen.-maj. Greve Rudenschiöld	Överste Greve von Rosen	Löjtn. Greve G. Lewenhaupt	Kapt. L. von Krusenstierna	Löjtnant H. Thamsten
21	Gen.-maj. Greve Rudenschiöld	Överste Greve von Rosen	Löjtn. Greve G. Lewenhaupt	Kapt. L. von Krusenstierna	Löjtnant H. Thamsten
22	Gen.-maj. Greve von Rosen	Överste Frih. C. von Essen	Löjtn. Greve G. Lewenhaupt	Kapt. L. von Krusenstierna	Löjtnant H. Thamsten
23	Gen.-maj. Greve von Rosen	Överste Frih. C. von Essen	Löjtn. Greve G. Lewenhaupt	Löjtn. Frih. C. R. von Essen	Kapten A. Grönhagen
24	Gen.-maj. Greve von Rosen	Överste Frih. C. von Essen	Löjtn. Greve G. Lewenhaupt	Löjtn. Frih. C. R. von Essen	Kapten A. Grönhagen
25	Gen.-maj. Greve von Rosen	Överste Frih. C. von Essen	Löjtn. Greve G. Lewenhaupt	Löjtn. Frih. C. R. von Essen	Kapten A. Grönhagen
26	Gen.-maj. Greve von Rosen	Överste Frih. C. von Essen	Löjtn. Greve G. Lewenhaupt	Löjtn. Frih. C. R. von Essen	Kapten A. Grönhagen
27	Gen.-maj. Greve von Rosen	Överste Frih. C. von Essen	Ryttm. Greve G. Lewenhaupt	Löjtn. Frih. C. R. von Essen	Kapten Frih. S. Åkerhielm
28	H. K. H. Prins Gustaf Adolf	Överste Frih. G. Gyllenstierna	Majoren Greve G. Lewenhaupt	Kapten Frih. C. R. von Essen	Kapten Frih. S. Åkerhielm
29	H. K. H. Prins Gustaf Adolf	Överste Frih. G. Gyllenstierna	Ryttmäst. W. Löwenhielm	Kapten Frih. C. R. von Essen	Kapten Frih. S. Åkerhielm
30	H. K. H. Prins Gustaf Adolf	Överste Frih. G. Gyllenstierna	Ryttmäst. W. Löwenhielm	Kapten Frih. C. R. von Essen	Kapten Frih. S. Åkerhielm
31	H. K. H. Prins Gustaf Adolf	G.-major Frih. G. Gyllenstierna	Ryttmäst. W. Löwenhielm	Kapten Frih. C. R. von Essen	Kapten Frih. S. Åkerhielm
32	H. K. H. Prins Gustaf Adolf	G.-major Frih. G. Gyllenstierna	Ryttmäst. W. Löwenhielm	Kapten Frih. C. R. von Essen	Kapten Frih. S. Åkerhielm
33	H. K. H. Prins Gustaf Adolf	G.-major Frih. G. Gyllenstierna	Ryttmäst. W. Löwenhielm	Kapten Frih. C. R. von Essen	Kapten Frih. S. Åkerhielm
34	H. K. H. Prins Gustaf Adolf	G.-major Frih. G. Gyllenstierna	Ryttmäst. P. Brändström	Kapten Frih. C. R. von Essen	Kapten Frih. S. Åkerhielm
35	H. K. H. Prins Gustaf Adolf	G.-major Frih. G. Gyllenstierna	Ryttmäst. P. Brändström	Kapten Frih. C. R. von Essen	Kapten Frih. S. Åkerhielm
36	H. K. H. Prins Gustaf Adolf	G.-major Frih. G. Gyllenstierna	Ryttmäst. P. Brändström	Kapten Frih. C. R. von Essen	Kapten Frih. S. Åkerhielm

Samling till Hubertusjakt inom SFK.

50 års jaktritter i Stockholmsterrängen

Stockholms Fältridtklubb kan sägas vara en produkt av jaktritterna som på enskilt initiativ ordnades i Stockholm under 1880-talet. Klubben bildades ju också efter en jakt på Drottningholm, och under de första åren var det huvudsakligen jaktritterna och program. Tävlingsmomentet blev dock aktuellt redan 1887.

Redan före sekelskiftet deltog officerarna vid Stockholms garnison i stor utsträckning i dessa jaktritter och även enstaka civila ryttare återfunnos i jaktfälten. Jakterna redos på denna tid många gånger över de marker på Gärdet och Djurgården där nu en ny stad vuxit upp med tunga 6—7-våningshus. Ett gouterat rendez-vousställe var Bellmansro på den tiden seklet var ugnt, och sedan gick jakten genom terrängen på såväl Södra som Norra Djurgården med halali i bland på den plats där Fältridtklubbens bana nu ligger. På den tiden var nog en jaktritt avsevärt mer krävande och rent sportsligt också mer fordrande än i våra dagar. Man fick den tiden själv rida sin häst ut till rendez-vous och även rida hem den. En jaktritt på den tiden — trots att den ofta icke låg så långt ut i markerna som nu — var ett företag som tog en god del av dagen i anspråk.

Bilar var ett okänt begrepp och jakterna hade vid denna tid en ganska annan karaktär än nu. Då var ju så gott som alla områden i Stockholms omgivning jungfrulig mark för jaktridning. Rekognosering av terrängen var mången gång ej noggranna utan släpdragaren fick ofta bara en hastig orientering på kartan huru jakten i stora drag skulle gå. Sedan gick släpet fram i terrängen över gårdsgårdar och andra hinder utan att några förberedande arrangemang gjorts för att lägga hindren till rätta. Detta gjorde

också att jakterna många gånger blevo mycket krävande både för ryttare och hästar.

Jakterna redos på Gärdet, som på den tiden var översälat med gårdsgårdar vilka inhägnade varje liten skogsdunge. Antalet deltagare var under Fältridtklubbens första tid icke så stort som det blev senare och knappast så stort som i våra dagar. I allmänhet torde fälten ha uppgått till ett 30-tal ryttare. An-

Jakten går för fullt.

Bild från samlingen till en schnitzeljakt i Stockholm hösten 1899.

språken på ekipagen voro dock större och särskilt under den tid nuvarande överste Adlercreutz var klubbens master, reds jakter som man i våra dagar aldrig rider. Svårighetsgraden var betydande och endast de verkligt skickliga jaktryttarna kunde ge sig med i leken.

En strävan var att så långt som möjligt få en jakt som liknade en ritt efter levande vilt.

Tillgången på hästar var också på denna tid en helt annan än nu. Det fanns alltså att välja på. Enligt många mening äro de stora och delvis företrädesvis tunga hästar som numera alltmer kommit till användning icke lika lämpliga jakthästar som de mindre och smidiga.

Ehuru man kunde rida jakterna ända in på Stockholms husknutar, utan att detta störde, företog man ofta tämligen långväga resor för att rida jakter i främmande terräng. Stockholms Fältridsklubb har sålunda i ett tidigare skede av sin tillvaro ordnat jakter både i Nynäshamn, Uppsala, Steninge vid Märsta, Fittja och ända till Strömsholm ha SFK:s jaktryttare utsträckt sina färder för att följa hundarna.

Bilismen har som nyss antytts haft sin inverkan även på jakterna. Numer åker man ju snabbt och bekvämt ut till mötesplatsen, jaktryttarna sätter sig i sadeln och rider jakten och vänder lika lätt och fort hem. I den gamla goda tiden låg sällan rendez-vous och halali på samma plats eller intill varandra, utan jakternas början och slut placerades vid jakterna utan hänsyn till ryttarnas bekvämlighet. Därför fick man också sköta om att både man själv och den fyrbente kamraten kom ordentligt hem.

Under de första tre decennierna av Fältridsklubbens verksamhet fanns ju i Stockholm ett stort antal beridna regementen, som Livgardet till häst, Livregementets dragoner, Positionsartilleriregementet, Svea Artilleriregementet, Trängen och Ingenjörerna. I den mån som det ena efter det andra av dessa regementen försvunno från Stockholm eller indrogos minskade givetvis det militära inslaget i klubbens jakter och tävlingar, men här till medverkade även att det förr var så avsevärt mycket billigare att föda och sköta hästar än det blev senare och är nu.

Mycket annat bidrog också till att underlätta jakterna och anslutningen till desamma. Förr i tiden fanns inga motortraktorer som plöjde markerna hastigt och tidigt, utan man kunde rida tämligen obehindrat i slutet av augusti och fram till Hubertusdagen. Hästmaterialet var man icke heller så noga med utan det reds friskt på barmark vare sig det var fruset eller icke. Vinterjakterna hade också på den tiden en helt annan omfattning än i våra dagar. Isgalopper ingingo endast som ett litet intermezzo i förbigående i de ordinarie jakterna.

Nordiska spelens ståtliga vinterprogram upptog alla år även jaktritter och några av de ståtligaste jakter som ridits i Stockholm höra samman med Nordiska spelen. För övrigt ha jakterna ute på Drottningholm alltid hört till dem över vilka legat en alldeles särskild festivitas.

Som ett genomgående drag kan sägas att jakterna tidigare voro avsevärt mer fordrande än nu, både i fråga om längd och svårigheter i terrängen.

En grandios vinterjakt i februari 1908.

Efter slutad Hubertusjakt på Drottningholms klassiska jaktmarker år 1926. På bilden synes dåvarande mastern greve Gustaf Lewenhaupt omgiven av en del av hundarna.

Med tanke på de risker som äro förenade med jakt-ritt och de många faror som lura maste man säga att antalet olycksfall inom klubben varit anmärkningsvärt få. Det har ju varit massor av ryttare som deltagit i jakterna och särskilt i våra dagar, då ridsporten utanför de militära kretsarna, blivit mycket mer utbredd än förr, varmed följer att rutinen kanske på alla händer icke är så stor, är det dock anmärkningsvärt att svårigheterna klarats i så stor utsträckning utan påfallande eller många allvarliga olyckor.

Till klubbens genom tiderna obrutna traditioner hör först och främst att ännu aldrig en jakt inställts på grund av dåligt väder. I ur och skur har det ridits friskt och med härlig framåtanda. Nyårsdagen var under många år samlingsdagen för jaktryttarna till årets första prov ute i markerna. Under senare år har man så till vida frångått denna tradition att jakten framflyttats till någon dag in på det nya året. Den behåller dock alltså sitt gamla namn Nyårsjakten — och är lika gouterad som förr.

Varje jaktsäsong avslutas som bekant med Hubertusmiddagen. Men icke ens denna har undgått tidens skiftande öde. Från att ursprungligen ha varit strängt förbehållen det manliga släktet, gjorde man till en början det avsteget att damerna infunno sig efter själva middagen till dansen. Nu har man tagit ste-

get fullt ut och nu äro även damerna med på själva middagen. Låt oss hoppas att utvecklingen icke går vidare i samma riktning, utan att herrarna i alla fall skola lyckas hålla sig kvar vid Hubertus även i framtiden.

Samman med Stockholms Fältridtklubb's jakt hör de vackra minnespris som utdelas till trogna och skickliga jaktryttare varom dock närmare redogöres på annat ställe i denna jubileumsskrift.

Under åren 1917—1930 fungerade greve Gustaf Lewenhaupt som klubbens master och han har alltså många års erfarenhet och intryck från klubbjakterna.

— Jaktritterna inom Stockholms Fältridtklubb ha kraftigt bidragit till skicklighetens höjande och framför allt till att popularisera sporten. Har man en gång lärt känna njutningen av att rida efter hundarna, överger man inte det nöjet gerna, är ett uttryck som jag ofta hört fällas av entusiastiska debutanter, säger greve Lewenhaupt. Förhållandena ha både underlättat och försvårat jaktridning i våra dagar. Genom bilarna spar man tid och kan lätt komma ut till de trakter där det ännu är möjligt att rida jakt och själva ridsporten drivs ju numer på långt bredare bas än förr, vilket ökar anslutningen. Å andra sidan är hästmaterialet nu så begränsat mot förr, det mili-

Fran en Hubertusjakt inom SFK på Järvafältet. Här ses general Reinhold von Rosen utdela järnekkristen till konsullinnan Horngren.

General Reinhold von Rosen överlämnar ekkristen efter slutad Hubertusjakt i SFK 1926 till Dr Lars Flodqvist som i flera decennier varit en av de ivrigaste civila ryttarna i huvudstaden och inom SFK.

tära inslaget har med nödvändighet minskats och kostnaderna att hålla egna hästar äro ojämförligt större. Men jag tror att intresset lever kvar lika starkt som under gangna tider och för ridsporten är jaktritten både en skola och en stimulans som icke kan undvaras.

— När man i minnet går igenom alla de kända ansikten som återfunnits i SFK:s jaktfält så är det som att upprepa en nästan oändlig rad av skickliga ryttare, vilka antingen helt ägnat sitt ridintresse åt jakten eller som så småningom kommit över på tävlingsbanorna.

— Bland de mest intresserade jaktryttarna under tidigare år erinrar jag mig särskilt general Linder, överste Boltensstern, generalen Bergman, som red jakterna och sedan gick distansen till fots för att se hur jakten gatt fram. Överstarna Thorén och Oxenstierna voro ofta sedda i fältet liksom överste Bouveng. Stockholms stadsfullmäktiges vice ordförande, general Akerman, var under många år en av klubbens bästa och mest intresserade aktiva. Många andra skulle i sammanhanget kunna nämnas som kapten Fick, den framstående fäktaren, löjtnant Erland af Kleen, kapten Tor Wibom, dr Flodquist, ingenjör Flygt, kapten Huitfeldt vid Flottan, grosshandl. Leander, professor Sjögren, herr Dahl, dir. Berghoff, herr Malmström och många med dem.

— Det kvinnliga inslaget är icke så nymodigt som många tro. Vid sekelskiftet hade klubben i fröken Lotten af Ugglas en mycket skicklig och rutinerad jaktryttarinna och presidentskan Hasselrot var också ett ryttarnamn med klang på sin tid. Från senare år märkas bland klubbens kvinnliga ryttare generalkonsullinnan Horngren och fröken Linde af Klinkowström, numera grevinnan Hans von Rosen, fru Bratt, född Flodquist, fröken Barbro Lagerfelt och många andra.

— Tyske militärattachén Giese var på sin tid en entusiastisk jaktryttare och deltog med iver i klub-

bens jakter under de år han var knuten vid tyska legationen i Stockholm. Klubben har också bland sina mer eller mindre tillfälliga gäster vid jakterna haft nöjet se många engelska gentlemannaryttare, vilka uttryckt sin oförställda förtjusning över jakterna.

— Naturligtvis har det inträffat många lustiga episoder vid jakterna, och alldeles utan olyckshändelser ha de icke heller kunnat passera. En gång vid en jakt i Huddingetrakten kom helt enkelt hela jaktsällskapet bort. Mastern hade icke riktigt klart för sig var släpet gick fram, utan då hundarna drogo iväg red han med fältet uppför en bergsknalle för att genskjuta dem, men både pikörer och hundar voro som bortblästa, och man fick icke kontakt med dem igen. Det var ingenting annat att göra till slut än att något slokörade vända hem från en jakt som helt enkelt aldrig fick något slut.

Jaktritterna voro ett av Nordiska Spelens stora nummer. Här en bild från upploppet vid jaktritten under Nordiska Spelen 1901.

Efter Hubertusjakten 1926. I förgrunden general Linder med ekkvisten. I bakgrunden synes SFK:s nuvarande sekreterare och skattmästare major R. Lovén ledande sin häst.

— Annars måste jag säga att klubbens jakter oftast varit lyckade och att jaktryttarna i stort sett visat god skicklighet och oftast har hela fälet tagit sig fram till halali, även om en och annan blivit litet på efterkälken. Det har emellertid inträffat att våra hundar lurat oss. Mitt under drevet efter släpet ha de träffat på verkligt vilt och givit sig av efter detta. På så sätt ha hundarna dragit iväg i marker som helt enkelt icke varit framkomliga med häst och jakterna därigenom spolerats. Det hör till det mer besvärliga att sedan få tillsamman hundarna igen. Det är nämligen icke så säkert att de ge sig hem av eget initiativ.

— Ja, det är många minnen som strömmar på en då man tänker tillbaks till de tider man red som mas-

ter i klubben. Jag hoppas livligt att förhållandena aldrig må bli så besvärliga att klubben måste uppge jakten efter hundarna. Visserligen är meuten dyr att hålla, men det betyder så mycket för ridskicklighetens främjande och så mycket för propagandan och för rytternas trevnad, att en förlust av meuten skulle betyda oersättlig förlust och en tillbakagång för hela ridsporten i vår huvudstad.

Ridning efter hundar har, som förberedelse till deltagande i tävlingar i prishoppning och terrängritt visat sig vara det bästa medlet att bibringa ryttere och hästar förmåga att övervinna hinder av olika slag så väl på bana som i terräng.

Efter slutad lördagsjakt vid Skälby den 10 oktober 1936. Från vänster: mastern, ryttmästare P. Brändström, 2:e pikören, fanjunkare Lorentzen och 1:e pikören fanjunkare G. Andén.

Jägare i bur — de från England 1903 importerade rårhundarna.

Stockholms Fältrittklubbs meute

Hundarna ha hört Stockholms Fältrittklubb till alltifrån tidigaste år. De första hundar efter vilka klubben red sina jakter anskaffades av kammarherren Frih. Fr. von Essen.

Denna meute bestod av en "foxhound" och ett antal svenska stövare vilka den tiden voro inkvarterade i hundstallet på Hästgardets gamla kasern vid Storgatan. De ägandes hundarna försvunno sedan och under åren 1895—1898 reds klubbens jakter efter hundar från Ridskolan på Strömsholm. Dessa voro inhysta vid Tegeludden. På hösten 1897 uppfördes vid K1:s kasern det nya hundstallet som i februari 1898 överlämnades till klubben och utnyttjades ända till 1920, då hundarna flyttade ut till Ulriksdal, där de alltjämt ha sin hemvist mellan jakterna.

I mars 1899 fick klubben en statlig gåva av den entusiastiske jaktryttaren grosshandlare Oscar Labatt i form av 6 "foxhounds". Dessa kompletterades samma höst med ett 20-tal hundar av samma ras, vilka importerades av klubben från Skottland. Klubben förfogade alltså vid höstjakterna 1896 över 26 "foxhounds". Denna meute utökades två år senare med ytterligare en från England importerad foxhound, skänkt av hovjägmästare B. Seaton.

En ny import av foxhounds ägde rum 1903. Då kom från England 22 hundar av vilka 4 överlämnades till Upplands-Västmanlands Fältrittklubb. Samma år tog även Ridskolan på Strömsholm in 6 ettåriga foxhounds, men då ridskolan var mer betjänt av äldre inlagade hundar gjordes ett byte varigenom klubben

Mastern förste pikören och klubbens meute efter slutad jakt hösten 1909.

Egen uppfödning. Snävrarar som skola bli stora jägare.

SFK:s mästare åren 1894–1895 och 1901–1905 löjtnant N. Adlercreutz, med menten en racker vinterdag kort före en av SFK:s jakter.

genom att avstå sex av sina hundar fick dessa importer. Klubben fick genom dessa transaktioner en utmärkt meute bestående av 6 äldre foxhounds samt 24 i åldern 1–3 år.

Dessa 30 hundar ha uppehållit stammen, och någon import sedan 1903 har ej förekommit. För uppfriskning av blodet har klubben en gång bytt en hund och en annan gång köpt 2 st. hundar från Skånska Fältridtklubben samt en gång tillbytt sig en hund från Skånska Dragonregementet.

Klubbens "meute" utgjordes:

1906	av	42	st.	"foxhounds"
1913	"	35	"	"
1915	"	37	"	"
1917	"	41	"	"
1919	"	33	"	"
1921	"	31	"	"
1923	"	30	"	"
1925	"	23	"	"
1927	"	20	"	"
1929	"	21	"	"
1931	"	17	"	"
1933	"	19	"	"
1934	"	15	"	"
1935	"	10	"	"
1936	"	12	"	"

Vid Fältridtklubbarnas tävling med resp. meute vid Hundutställningen i Göteborg 1901 erhöll klubbens meute 1:sta pris. De tävlande klubbarna voro, förutom Stockholms Fältridtklubb, Skånska Fältridtklub-

ben, Göteborgs fältridtklubb och Ridskolan, Strömsholm. Vid ifrågavarande tävling sattes poäng för kondition, lydnad, tid på banan, skall, sammanhållning och förhållande vid tapt.

48 st. av klubbens hundar ha varit utställda vid olika, Svenska Kennelklubbens utställningar, och därvid erhållit såväl heders- som övriga pris.

Samtliga utställda hundar äro stambokförda i Svenska Kennelklubben.

Från klubben ha under årens lopp hundar sålts till: Ridskolan, Strömsholm; Uppsala-Västmanlands Fältridtklubb; Skånska Fältridtklubben i Hälsingborg, Finland; Danmark och Estland.

På SFK:s jakter under 35 år

*SFK:s förste pikör under flera decennier
löjtnant Ekander.*

Under cirka 35 år har löjtnant W. Ekander deltagit i Stockholms Fältrittklubb's jakter först som släpdragare och sedan som pikör. Han har givetvis under alla dessa år samlat många erfarenheter och minnen.

— Jakterna förr i tiden voro något helt annat än nu, säger löjtnant Ekander. Då red man både 12 och 15 km jakter i svår terräng och utan att allt var så väl tillrättat som nu för tiden. Ridskickligheten var större på den tiden än nu enligt min mening och hästmaterialet långt bättre.

— Jag har ridit under åtskilliga masters inom SFK men ingen har krävt så mycket av ryttarna som dåvarande löjtnant Adlercreutz. Under hans tid var det jakter så att hjärtat klappar fortare i en gammal pikör än i dag när man tänker på vad man fick vara med om på den tiden.

— Det grannaste ryttarskådespel jag för min del bevittnat under alla de år jag haft med hästar att göra var 1894 då den stora ryttarfesten på Lindarängen gick av stapeln. Så stor publik har nog varken tidigare eller senare förekommit vid en svensk ridsportfest. Det var jaktritter och tornerspel, kadriljridning och köruppvisningar och den väldiga läktaren som rymde 8 000 personer var alltid fullsatt. Det blev också mycket pengar på den festen främst för kapp-

löpningsporten men om jag inte minns fel även för Fältrittklubben.

— Bland mina vackraste minnen från klubben bevarar jag besöket i Göteborg för många år sedan. Det var skåningar och göteborgare, strömsholmare och stockholmare med. Det var bl. a. också en tävling mellan de olika klubbarnas jakthundar och så fint som SFK:s meute gick den gången, får jag väl aldrig vara med om mer. Den tiden sköttes trimningen av hundarna individuellt och de voro i en härlig kondition. Nu för tiden när jakterna gå över 3—4 km behöver kanske varken hundar, hästar eller människor vara i någon särskilt god kondition.

— Det blev en annan stämning över jakterna på den tiden då man antingen på järnväg begav sig långt bort från Stockholm eller då man måste rida både till och från jakten. Nu flänger man ut i bil kastar sig i sadeln och rider en stump över ängar och pinnmo och så i flygande fläng in i bilen och in till stan med 90 km fart. Det kan inte bli mycket jaktstämning över det hela då.

— Det värsta hinder jag varit med om vid en jakt lagade vi till en gång då SFK var på Strömsholm och red jakt. Det var en väldig grav som nog krävde språng av hästarna på så där en 7—8 meter. När vi rekognoscerade terrängen dagarna före jakten var in-

*Fröken Lotten af Ugglas — en av sekelskiftets mest
intensiva jaktryttarinnor.*

Den ståtligaste ryttharfest som hallits i Stockholm gick av stapeln på Lindarängen i Stockholm år 1894. Här synes en bild från samlingen till jakten.

te vederbörande på Strömsholm vidare pigg på att ta med graven.

— "Vi får dom aldrig med oss över", menade man. Men vi klarade graven och den kom med i jakten. Det blev en farlig kalabalik och sanningen att säga var det inte så värst många som kom över. Det var i alla fall mest stockholmarna som klarade äventyret under det att strömsholmarna i stor utsträckning stannade på fel sida av graven. Sen' den gången tror jag inte stockholmarna varit på Strömsholm och ridit jakt.

— Själv hade jag en hejare till häst att tacka för att jag fortfarande är i livet. Det var vid en jakt ute i Nynäs. Före jakten skulle jag i något ärende ut på en åker som var inhägnad med en försvarlig stenmur. Hästen bjöd fint på hindret och i väg bar det, men hjärtat stannade på mig, då jag i luften upptäckte att bakom stenmuren var en väldig vattengrav. Jag trodde inte jag skulle komma över med livet, men den hästen jag hade då finns inte maken till nu i sju konungariket och han klarade det hela. Hur långt det språnget var mätte jag aldrig upp men det var rent

omänskligt. Värst var i alla fall att jag måste tillbaks samma väg men även det gick fint. När jag sedan berättade vad som hänt ville ingen tro mig förrän de klintrogna med egna ögon konstaterat spåren för avsprånget och platsen där hästen landade. Ja, då' va' tider då'.

— Nog äro hästarna fina kamrater på jaktstigen, men hundarna är också ett släkte som en gammal jaktryttare gärna ägnar ett tacksamt minne. Vi ha också haft fina hundar i SFK. Det var grosshandlare Labatt som skänkte den första meuten. Sedan köpte klubben själv ett dussin hundar, vill jag minnas det var, från England och den stammen är kvar än i dag. Vi fingo då och då en hund från andra klubbar därför att man inte fick någon riktig fason på honom, men även de där bortbytingarna ha i allmänhet blivit bra i det fina sällskap de fått i SFK.

— Jag är glad att jag fått vara med på så många fina jakter i Stockholms Fältridtklubb. Säg vad man vill om alla möjliga idrotter, men en ordentlig jakt till häst efter hundarna, det är i alla fall storsport för karlar.

Från höstjakten i klubben den 20 oktober 1936.

Stockholms Fältrittklubb's historia

Stockholms Fältrittklubb räknar som sin födelsedag måndagen den 1 november 1886, då den på förslag av H. K. H. Prins Carl stiftades på Drottningholms slott av nedanstående personer, som sålunda böra aktas och äras såsom klubbens urfäder och skapare.

H. K. H. Prins Oscar, hertig av Gotland,
H. K. H. Prins Carl, hertig av Västergötland,
H. K. H. Prins Eugen, hertig av Nerike,
Kaptenen vid Generalstaben H. v. Matern,
Kaptenen vid Generalstaben O. Malm,
Löjtnanten vid Generalstaben W. Ekdahl,
Löjtnanten vid Generalstaben J. Wrangel,
Löjtnanten vid Kungl. Livgardet till häst C. Rosenblad,

Löjtnanten vid Kungl. Livg. till häst greve F. von Rosen,

Löjtnanten vid Kungl. Livgardet till häst greve A. P. Hamilton,

Stallmästaren frih. F. von Essen,
Löjtn. vid K. Livregementets dragonkår greve C. Wirsén,

Löjtn. vid K. Livregementets husarkår G. Nyblaeus,

Underlöjtn. vid K. Livregementets husarkår greve Oxenstierna,

Underlöjtn. vid K. Livregementets husarkår St. von Post,

Löjtn. vid K. Svea art.-reg.-te C. Mesterton,

Löjtn. vid K. Svea art.-reg.-te G. Torén,

Löjtn. vid K. Svea art.-reg.-te frih. G. Leijonhufvud,

Underlöjtn. vid K. Smålands husarregemente Bror Munck,

Andre sekreteraren i Utrikesdep. greve H. Wrangel,

Andre sekreteraren i Utrikesdep. frih. J. Beck Friis.

Under dagens lopp hade ridits en schnitzeljakt utan räv i Drottningholms omgivningar, och intresset för terrängridning var därigenom i hög grad vaket. Förslaget om klubbens bildande antogs därför med acklamation och en kommitté valdes att utarbeta stadgar. Denna kommitté bestod av:

Ordförande: H. K. H. Prins Carl.

Ledamöter: Kapten Matern, Löjtn. greve Wirsén, Löjtn. Mesterton, Stallmästaren frih. v. Essen.

Sekreterare: Löjtn. Nyblaeus, Greve H. Wrangel.

Denna kommitté utarbetade stadgar, vilka antogs på sammanträde på Ulriksdals vårdshus den 8 november, vid vilket tillfälle kommittén upphöjdes till rang, heder och värdighet av styrelse. Därmed hade klubben sålunda blivit stiftad och erhöi i dopet namnet "Fältrittklubben". Någon annan fältrittklubb fanns nämligen icke då i Sverige. Namnet "Stockholms Fältrittklubb" fick den några år senare, då andra klubbar på olika orter i landet hade bildats efter denna den äldsta svenska fältrittklubbens mönster.

Distansritt Stockholm—Uppsala.

Förutom den ovan omtalade ritten vid Drottningholm företogs hösten 1886 en schnitzeljakt utan räv den 8 november i

Teckning av f. ministern Frih. J. Beck Friis från middagen på Drottningholm den 1 november 1886 då Stockholms Fältrittklubb bildades.

trakten av Ulriksdal med samling vid Älkistan. Ritten avslutades med en tävling, en chasse à vue, varvid rävsansen upphängd i ett träd togs av Löjtnant B. Munck vid Smålands husarregemente. Klubbens sekreterare Löjtn. G. Nyblaeus vid K. Livregementets Husarcorps, som själv ledde ritten såsom master, skrev sedan i klubbens liggare en kritik varibland det bl. a. heter: "De som rida förbi ett hinder, varöver spåret ledes, få anse sig såsom åskådare ej såsom deltagare i ritten". Deltagarnas antal var 14 däribland de tre prinsarna. Efter rittens slut intogs gemensam middag å Ulriksdals vårdshus.

Dessutom företogs en distansritt från Stockholm till Uppsala den 4 december. Samlingen skedde vid Stallmästaregården kl. 7 fm. och framkomsten till Uppsala kl. 4,15 em. Ryttarna, 16 till antalet, varibland Prinsarna Oscar och Carl, voro indelade i 3 å 4 avdelningar, som redo oberoende av varandra. Sista milen från Fredrikslunds gård, där ägaren Baron Cederström bjöd på förfriskningar, reds dock i en avdelning. I Uppsala intogs middag hos H. K. H. Prins Eugen, Båfverns gränd nr 6. Återfärden skedde med järnväg dagen därpå. Även över denna ritt har Löjtnant Nyblaeus skrivit kritik vari bl. a. förordas att skärpa beslaget med skruvhakar samt att använda buffertar i hästskorna. Vidare varnas ryttarna för att under skritt-repriserna för ofta sitta av och leda hästarna, emedan sadelläget då lätt rubbas och onödig tid förspilles".

Den första tävlingen.

Under år 1887 anordnade klubben tävlingar den 23 maj bestående av prisridning och prishoppning. I referatet infört i Tidning för Idrott läses följande: "Gynnade av ett lämpligt väder försiggingo ovannämnda klubbens första tävlingar på den åt densamma upplåtna nya banan å Storängen, norr om Svea artilleris kasern". I prisridningen deltog endast två tävlande, nämligen Underlöjtn. Eb. Rosenblad med Woxy och Stallmästaren vid Livgardet till häst Greve A. Posse med Damajanti. Den senare segrade, men säger referenten: "Den åskådande allmänheten, varibland funnos många "kompetenta", var icke av samma mening som prisdomarna".

I prishoppningen som "var ovanligt vacker och jämn" förekommo 9 st. hinder däribland en gärdesgård omkr. 1,20 meter hög och en häck "vida högre", en klättergrav samt en gärdesgård att tagas i skritt. Eljest var föreskriften att hindren skulle tagas "flygande". 11 deltagare voro anmälda och 1:a pris erövrades, Hertigens av Västergötlands hederspris, av Underlöjtn. vid K. Livregementets Husar Corps L. von Post med Kate, 2 pris av Löjtn. Greve A. P. Hamilton med Rose och 3 pris av Löjtn. vid Generalstaben W. Ekdahl med Demon.

Detta är således klubbens första tävling anordnad i slutet av maj, en tidpunkt som alltjämt bibehållits för dess förnämsta årligen återkommande tävling på en plats som är alldeles i närheten av "Fältridtklubbens bana". Bland övriga deltagare återfanns bl. a. Löjtnanterna G. A. Boltenstern och Frih. Sv. Hermelin samt Underlöjtn. Greve Reinh. von Rosen.

Söndagen den 17 juli anordnade klubben i samband med kapplöpningarna å Ladugårdsgärdet en *jaktlöpning* med master för sina medlemmar. Banans längd var omkr. 4 eng. mil (6.400 m.). Master var Löjtn. Frih. Sven Hermelin. Deltagarnas antal var 10, däribland fyra officerare från Svea artilleriregemente, och krönikören uttrycker sin glädje parad med någon förvåning över deras oväntade färdighet.

Resultat:

1 pris: D. D. K. K. H. H. Prinsarna Oscars, Carls och Eugens hederspris samt 100 kr.:

*Glendale-Filly*** e. Glendale, riden av ägaren Underlöjtn. Greve Reinh. von Rosen.

2 pris: Klubbens pokal:

Palla e. Pathfinder, riden av ägaren, Underlöjtn. vid Kronprinsens Husarregemente Frih. C. Cederström.

3 pris: Klubbens mindre pokal:

Juvel e. Chauser, riden av Underlöjtn. vid Svea artilleriregemente J. Rezelius.

Lätt vunnet med 2 1, 4 1. Tid: 15 min. 32 sek. Här återfinna vi sålunda klubbens förre ordförande som segrade, vilket han så ofta sedan blivit under det gångna halvseket.

På hösten detta år med början i september ordnade klubben tre schnitzeljakter med Löjtnant Nyblaeus som master. Den första reds vid Drottningholm med en längd av 12 km. "Rävsvansen togs i carrière av Löjtn. vid Svea artilleriregemente C. Mesterton på Juvel. H. Maj:t Konungen med uppvaktning samt många herrar och damer åsågo jakten". Middag intogs efter jakten å Drottningholm, hos D. D. K. K. H. H. Prinsarna, vilka alla tre ridit med. Här tycks för första gången även officerare från Fortifikationen hava deltagit, då bland deltagarna återfinnas namnen Stedt, Zethelius och Norrman. Två civila ryttare Underståthållare Bråkenhjelm och Andre Sekreteraren Greve H. Wrangel omnämnas också.

Löjtnant Hegardt vid prishoppningarna under Nordiska Spelen år 1901 — den stilen står icke högt i kurs i våra dagar.

Den andra schnitzeljakten avreds vid Ulriksdal. Även då voro de tre prinsarna med. Upploppet skedde vid Ulriksdals vårdshus å vars veranda rävsvensen var upphängd. Den togs av Löjtn. vid Generalstaben W. Ekdahl. Middag intogs efter jakten på vårdshuset.

Den tredje schnitzeljakten ägde rum i terrängen söder om Stockholm vid Enskede gård. Prins Carl med 14 andra officerare deltog här. Spåret gick över flera rätt stora diken och över ett par för tillfället uppyggda gärdesgårdar. Rävsvensen togs även denna gång av Löjtn. Ekdahl. Deltagarna voro sedan gäster hos gårdens ägare Kammarjunkaren Odelberg.

Vidare ordnades två orderritter, en i september från Solna till Järfälla och en i oktober från Stocksund till Ensta gästgivaregård. I den första deltog bl. a. Prinsarna Carl och Eugen och i den andra Prinsarna Oscar och Carl. Den första vanns av den framgångsrike Löjtn. Ekdahl, andra priset erövrades av paret Prins Eugen och Löjtn. Blomstedt, tredje av paret Löjtnanterna Hermelin och Munck och fjärde av paret Prins Carl och Löjtn. Mesterton. Deltagarnas antal var 15 och ryttarna startade parvis utom Löjtnant Ekdahl som red ensam.

I den andra orderritten segrade klubbens skattmästare Kaptenen vid Svea artilleriregemente Frumerie. Under ritten inträffade en olyckshändelse i det att Löjtn. Ekdahl red omkull på en gärdesgård och bröt vänstra benet. De båda prinsarna fullföljde ritten som respektive 4. och 6. man bland 12 deltagare.

Den 15 november företog klubben en ritt till Södertälje och åter under ledning av sin ordförande H. K. H. Prins Carl. Starten skedde kl. 9 fm., ankomsten till Södertälje kl. 12.25, rast därstädes till kl. 1.45 em., återkomsten till Hornstull kl. 4.45 em. "Den sammanlagda väglängden = 7 sv. mil. Vågarna voro goda och mjuka".

15/12 1944. Vid ordinarie sammanträde väljes ryttmästare S Holm till master och sekreterare.

19/12 1947. I "Berättelse för Klubbens verksamhet" under dess 61:a arbetsår läser man "Klubben har under det gångna året drabbats av en oersättlig förlust i och med Ordförandens, HKH Prins Gustaf Adolfs bortgång."

17/12 1948. SRF styrelse har sitt första sammanträde efter sammanslagningen av SFK och CR.

11/1 1949. Styrelsen beslutar ansluta SRF till det nybildade RidF genom en särskild sektion.

30/1 1950. Styrelsen konstaterar en kapitalbrist på ca 16.000 kronor.

31/10 1951. Redogörelse lämnas i styrelsen av herrar Sachs och Willes för vissa förundersökningar till en efterolympiad i Stockholm i SRF regi i augusti 1952.

11/1 1952. Konungen och Drottningen hade åtagit sig att bli förbundets beskyddare. Kommittén för CHIO Stockholm bildades.

1/7 1952. AB Stockholms Ryttarförbunds Intressenter bildades.

CHIO:s fond på 20.000 kronor bildades.

16/12 1952. Det första exemplaret av SRF:s nuvarande plakett utdelades.

24/2 1953. Minnespris av enhetsutförande införes, avsett att bli utdelas vid offentliga tävlingar till varje placerad ryttare, som ej erhåller hederspris.

Offentliga tävlingar 6/2—8/2 gingo med 3500 kronors förlust.

19/10 1953. Stadgar för juniorsektionen fastställdes. Ridhuskommittén tillsattes.

19/1 1954. Tävlingar i slalom efter häst beslötos.

Stora schaktningsarbeten på SRF bana genomföres.

19/10 1954. Första stadskampen Helsingfors—Stockholm beslöts på initiativ av ryttarsammanslutningarna i Helsingfors, där den också ägde rum 11/12—12/12.

1/12 1954. Prinsessorna Margaretha, Birgitta och Desirée bli första hedersledamöter.

21/6 1955. Styrelsen beslutar beställa 300 biljetter till Ryttarolympiaden 1956 för sina medlemmars räkning.

20/1 1956. Styrelsen beslutar att utge ett medlemsblad under redaktörskap av fröken Pidde Vilhelmson.

Fastställdes instruktion för sektionens indelning i dressyr, hoppning och fältridning.

16/3 1956. Styrelsen beslutar att anställa tyske ryttmästaren F Weidemann som lärare i hoppning.

24/4 1957. Beslöt styrelsen att A-B Stockholms Ryttarförbunds intressenter skulle ombildas till "A-B Ryttarolympiaden 1960" med syfte att stödja vårt deltagande i Romolympiaden.

10/3 1958. Diskuterades inom Styrelsen rid-sportsligt utbyte med Ryssland.

9/3 1959. Meddelade sekreteraren att kontakt tagits med Skansen-ledningen om anordnandet av ryttar- och ponnyuppvisningar på Skansen en söndag i april.

Beslöt styrelsen att tillsätta en kommitté för att förbereda "jubileumsåret 1961".

30/3 1960. Beslöt styrelsen att en elektrisk tid-tagningsapparat skulle provas under vårens offentliga tävlingar för eventuellt senare inköp.

19/1 1961. Beslöt styrelsen att till jubileumstävlingarna maj—juni inbjuda vissa utländska ryttare bl a bröderna Raimondo och Piero d'Inzeo.

Master och pikörer 1936.
I mitten — Ryttmästare P
Brändström, tv fanj G An-
dén, th fanj A Lorentzon.

1

S.F.K.-C.R.-S.R.F.

Statyett, pokal, plakett m.m.

1. Carl XII-statyetten
2. SFK:s knapp
3. CR och SFK:s plakett
4. SFK:s minnesmedalj
5. SRF:s knapp
6. Prins Carl-medaljen
7. SRF-jaktpokal

7

3

2

6

4

5

DEN DANSKA

ryttarinnan Ninna Stumpe på Colorit** inledde Jubileumsårets internationella gästspel genom att delta i Förbundets Klubb tävlingar den 15. april där ekipaget belade en hedrande andraplacing i dressyr tävlan Lätt A. Colorit** är fallen efter den tredubbla danske derbyvinnaren Skymaster och har importerats till Sverige av Överingenjör S Englesson. Colorit kommer i Sverige att vidareutbildas för svåra dressyruppgifter.

HÄSTLIV VID K 1

av GUNNAR BRANDELS

Hur skulle en kunglig högtidskortege genom vår vackra huvudstad se ut utan en skvadron av de ljusblå livryttarna i blänkande hjälmar? Eller hur sträcker inte de tusentals åskådarna på yttre borggården på halsarna när regementsmusiken och hovklappret ekar mellan husväggarna i gamla stan. Det är samma Livryttare ur K1 i kortege och högvakt och när de visar sig är det en folkfest av stora mått för huvudstadsbor och turister i tusental. I musikkåren går pukhästen "Lansiär", den vackra skäcken, som utan att konstra lyssnar till pukors dån och villigt lyder tygeltagen från ryttarens fottyglar. Den aderton man starka ridande musikkåren är en av huvudstadens unikaste sevärdheter, alldenstund den är praktiskt taget ensam i sitt slag på detta jordklot. Detta är i stort sett resultatet av det militära "hästlivet" av i dag vid K1, där de värnpliktiga soldaterna bl a utbildas till att bestrida beriden garnisonstjänst.

Så var det då

I gamla tider eller intill 1949, då K 1 som regemente upphörde, var verksamheten naturligtvis intensivare vid Lidingövägen. I "Ny Tidning För Idrott" år 1904 kan man återfinna under "Hästsport" bl a noggranna referat från prisridning och prishoppning, som ägde rum på "Hästgardets kaserngård".

Här återges några utdrag:

"På torsdagen den 21 april började äfven prishoppningen med ett par klasser.

Det var därför ganska mycket af intresse i sportsligt hänseende, som Hästgardeskasernen bjöd på denna dag.

Också hade, trots den tidiga timman, då täflingarna började, en talrik mängd intresserade åskådare funnits sig, bland hvilka märktes prins Carl, prinsessan Ingeborg, prins Eugen, åtskilliga högre officerare samt en elit af sköna damer »i toaletter, i hvilka våren och vintern stredo om herraväldet».

Enligt årets propositioner skulle prisridningen försiggå ute, om väderleken vore passande. Tack vare det vackra vädrer som en längre tid före hästutställningsveckan varit rådande, hade gården tor-

kat upp till och med fullständigare än man kunde önskat och var i hårdaste laget.

Den hårda marken och den större svårigheten att rida utan *stöd af ridhusväggarne*, i förening med den omständigheten att häst och ryttare med deras fel och svagheter voro lättare att iakttaga för åskådarna, gjorde måhända att totalomdömet af prisridningen var mindre gynnsamt än föregående år, men en fördel var det nog i alla fall att prisridningen försiggick ute. Att en häst kan röra sig obesväradt äfven på annan mark än den mjuka ridhusbotten är en viktig faktor vid bestämmandet af hans kvalitet.

I prisridningen *klass a*, där man kunde vänta det bästa arbetet, deltog fyra ryttare af åtta anmälda.

Ryttm. Boltenstern, den förste på programmet, är det alltid roligt att se rida. Hans sits föreföll mig i år mera fulländad än någonsin — om man kan använda ordet fulländad om en person som har *så litet att sitta på*. — Ett rakt njurparti, öfverlifvet rätt upp och ned, men dock alltid *med* i framåtrörelsen, en knäslutning som ej *släpper igenom någon dager* samt väl tillbakadragna ben. Till sitsen får man väl äfven räkna sättet att hålla tyglarne. Ryttm. B. red på en hand med fyra tyglar. Vanligen har det uppfattats som ett plus att visa upp sin häst för *endast stängen*. Mig tilltalar det emellertid mer att som ryttm. B. i år rida för både stång och bridong för att efter behof betsla eller resa upp hästen.

Om det alltså ej var annat än godt att säga om den ädle Demans ryttares sits, kan man ej gifva hästen själf samma odelade erkännande.

Visserligen visades han i år under mera försvärande förhållanden än förra året, men i alla fall kan man ej komma ifrån det omdömet, att han gick afgjordt sämre än då. Den samlade trafven hade ingen synnerlig schwung, den ökade trafven verkade mycket spänd liksom hästen i allmänhet, den samlade galoppen var osäker och utfördes med mycken tvärning, särskildt i det förvända arbetet. Hästen arbetade mera fram än bak.

Jag skulle ej uppehållit mig så länge vid dessa detaljer om ej Deman tillerkänts första pris, hvilket väckt både förvåning och misstämning.

Förmönstring av ett dressyrekipage.

Näst i ordning på programmet efter ryttm. Boltenstern kom ryttm. Cl. Cederström på *Palette*, som har Palla till mor. Namnet Palla minner om ungdomliga bragder af baron Claes på steeplechasebanan. Man väntade därför med en viss undran på hvad som skulle visas med dottern *Palette*. Något vidare kan man ej säga att det var. Visserligen var ryttarens sits som alltid något extra elegant, flott och fältnässigt — »han är i alla fall den som ser trefligast ut på hästryggen» sade mycket träffande en af åskådarna — men *Palette* föreföll kram på den hårda marken och för öfrigt var det en hel del att anmärka på detaljerna.

Prisridningen är egentligen något alldeles för tamt för den flottaste bland de flotta, och det är väl en af anledningarna till att han, fastän han snart sagdt ständigt stått på programmet, under åtta år, om jag minns rätt, endast tvenne gånger deltagit i prisridning. I afseende på »Geist» en Siedlitz', Zieten's och v. Driesen's frände, har han sin rätta plats på steeplechasebanan, den bästa skolan under fredstid för kavalleristens fysiska och moraliska egenskaper.

Lt. Hallenborg på *Dag* hade, enligt min mening, ett mycket lyckadt uppträdande. Vallacken gick redan förra året mycket bra, men hade i år väsentligen förbättrats genom att han gick ej endast med en ovanligt stadig hufvudställning utan äfven med en mjukare och saftigare känning än förut. Jag hade egentligen intet att anmärka annat än att skridten var ojämna och visades för litet samt att man ej fick se någon ökad traf. Det som visades af *exercisreglementets* traf var däremot utmärkt, ett jämt, lugnt tempo utan ansträngning eller spänning.

Grefve Lewenhaupt på *Enoch* presenterade en vacker, väl hopkommen och delvis väl arbetad häst. De för öfrigt lyckade prestationerna, bland hvilka helomvändningarna särskildt förtjäna att framhållas, torde haft ett minus för galopp, hoppning och lydnadshinder d. v. s. inverkan."

Resultat

- 1) Deman — eg Ryttnäst Boltenstern
- 2) Enoch — eg grefve E Lewenhaupt
- 3) Dag — eg löjt Hallenborg

Samma förnämliga tidning ägnade även en hel del utrymme åt jaktridning:

Stockholms fältridtklubb kan åter glädja sig åt begynnelsen af en vintersäsong och är det att hoppas, att den skall blifva af längre varaktighet än förliden vinter, då på grund af otjänlig väderlek endast trenne släpjakter kunde bringas till verkställighet.

FÄLTRIDTKLUBBAR.

Planen för säsongens ridter omfattar dels något mera fordrande sådana på fredagseftermiddagar, för hvilka närmare underrättelser komma att lämnas genom annons i samma dags morgontidningar, dels lättare jakter, hvilka komma att anordnas söndagsmorgnar i hufvudstadens omedelbara närhet, så länge väglaget det tillåter, med samling å Valhallavägen kl. 8,30 förmiddag. och kommer för desamma ingen annonsering att verkställas. Härjämte gifves tillfälle till en galopp bakom hundarna tisdagsmorgnar kl. 7,45 f. m., då klubbens meute erhåller sin ordinarie motion.

Att döma af den jämförelsevis stora anslutning som klubbens första vintersläpjakt fick röna sistlidna fredag den 12 dennes, i det att 33 medlemmar hade infunnit sig vid rendezvouset, torde masterns kallelse hafva varit synnerligen efterlängtd och med stort intresse emotsedd af en hvar som förstår

att sätta värde på denna idrottsgrens stålsättande och uppfostrande natur. Det var äfven en verklig härlig nordisk idrottsbild som upprullades för deltagarnes lystna blickar, då fältet i yrsnö och bländande solsken på bred front gjorde sina lofvar öfver Ladugårdsgärdet förutsprunget af ett måhända något mödosamt arbetande meute, men så hade också 14-gradiga isande vinder inte de allra gynnsammaste förutsättningar för ett godt fältsök. Hvad som brast härutinnan fick det ypperliga väglaget ersätta.

I motsats till det bistra vintervädret, som var rådande under klubbens förra jakttag, föll under samlingen till klubbens *andra vintersläpjak*t i söndags morgse ett stilla duggregn. Oaktadt detta måhända mindre lockande väder infunno sig ett 20-tal medlemmar, som i gengäld hade nöjet att i ett efter förhållandena lagom afpassadt tempo bakom klubbens präktiga »meute» galoppa fram å den för sin vackra, omväxlande natur kända södra Djurgården. Öfver Djurgårdsbrunn red man in till halali vid Östermalms tull efter en omkr. 4,900 m. galopp. Till följd af föregående dagars yrväder voro de flesta diken totalt igensnöade, något som förorsakade åtskilliga mjuka och uppfriskande kulterbyttor utan någon som helst obehaglig påföljd.

På förekommen anledning fästes härmed Herrar deltagares uppmärksamhet på, att det måste anses såsom hvars och ens hederssak att väl rida bakom, men ej »rida på» hundarna, och hänvisas härvid till masterns allt som oftast återkommande tillrop:

»Ej för nära hundarna!»

Vid Livregementet till häst indragning 1/10 1949 lämnades endast ett hundratal hästar kvar till Livgardesskvadronen, som övertog världens äldsta kavalleriregementes standar, då dess traditioner går tillbaka till det av Gustav Vasa år 1536 uppsatta landskapskavalleriet.

Endast några få år senare minskades hästantalet ytterligare till drygt sextio som K1 ännu disponerar.

K1 kallas i dag ofta för hästens högborg och den benämningen var väl särskilt karaktéristisk under ryttarolympiadens dagar 1956. Det var en fröjd för ögat att skåda gräddan av vältränade topphästar från jordens alla hörn i K1:s stallar med omnejd. Hästlivet var på toppen inte bara på K1 och i Stockholm utan i hela landet, varom även våra deltagares goda olympieresultat vittnade med Kastenmans och St Cyrs guldmedaljer i fälttävlan och dressyr — i sistnämnda gren även lagguld (St Cyr, Persson och Boltenstern).

Men säg den glädje...

Ridhuset brann ner. Nordens största ridhus (120×20 m). Sorgen var stor inte bara vid K1 utan hela ridsporten i Stockholm lamslogs ett drygt år, innan statsmakterna biföll medel till nuvarande ridhuset, som ju är betydligt mindre, men ändamålsenligt och trevligt. Det är nog få byggnader, som utnyttjas så till fullo från morgon till kväll. Utöver K1:s ridutbildning för värnpliktiga disponerar flera ridskolor lokalen. Ridande polisen, vars hästar äro uppstallade i ett av K1:s stallar, utbildar naturligtvis dagligen sin personal och hästar också

Petrus Kastenman på "Iluster".

i samma byggnad. Svenska Blå Stjärnan och Frivilliga Befälsutbildningsförbundet ha tilldelats ett par kvällstimmar vardera per vecka.

Vad som framför allt sätter sin prägel på hästlivet vid Lidingövägen och Rytтарstadion är givetvis hästtävlingarna, som avhålls i Stockholms Rytтарförbunds regi. Höjdpunkten är de offentliga rytтарtävlingarna varje år, som brukar omfatta 4—6 dagar och äga rum på Rytтарstadion. I regel varje månad under vinterhalvåret ordnar Rytтарförbundet de populära klubbtävlingarna, där framför allt ungdomen livligt deltagar med stor entusiasm.

Låt oss hoppas

Svarta moln seglar då och då upp över K1:s stallar och ridhus. Hur länge resterna av världens äldsta kavalleriregemente (Livgardesskvadronen) får kvarleva på denna plats återstår att se.

Vissa statliga (militära) förvaltningar, som svällt ut, önskar lägga beslag på K1:s lokaler och jämna stallar och ridhus med marken.

Måtte stockholmarna även i framtiden få glädjas åt sin beridna högvakt med dånande pukor och turisterna i huvudstaden få med sig hem detta minne »from Sweden». Även främmande statschefer skulle nog bli fundersamma om beriden trupp iförd traditionsbundna uniformer uteblev vid mottagandet. Men låt oss inte vara pessimistiska utan hoppas att K1 får kvarleva i kasernen vid Lidingövägen med sitt stall och ridhus och där även i framtiden ett centrum för hästlivet inom Stockholmsområdet kommer att bestå.

SATSA PÅ UNGDOMEN

av JAN ENGLESSON

I nnan jag ger mig in på att röja juniorsektionens framtidsplaner skulle jag vilja berätta litet om den nuvarande styrelsen och om de juniorer och de medlemmar vi ha just nu. Först skulle jag vilja säga: "Det är hur kul som helst med ungdomar". Vi har i förbundet en ovanligt trevlig samling juniorer, vilket vi alla vid många tillfällen har haft möjlighet att konstatera. Det är pigga och glada juniorer som är samarbetsvilliga och som trivs mycket bra ihop. Det är verkligen roligt att försöka göra någonting för juniorerna när de visar så stort intresse och sammanhållning.

Vi i styrelsen är för närvarande nio stycken varav två är flickor. Det är egentligen ganska lustigt att det har blivit så med tanke på det stora överskott av flickor som finns bland juniorerna. Egentligen borde det naturligtvis ha varit litet flera flickor än vad som nu är fallet men det går faktiskt riktigt bra ändå. Styrelsen är mycket samarbetsvillig och vi trivs med vår uppgift.

Nu till framtidsplanerna. Vi börjar året med vår "traditionella" trettondagsbal och tänker under våren ordna minst en klubbafton med dans

och kritik från klubbhoppningarna vilket var mycket lyckat förra gången. Denna klubbafton måste troligen läggas efter klubbtävlingarna i april varför vi innan dess skall försöka ordna ytterligare en klubbafton med dans och film eller föredrag. Liknande klubbafton kommer vi också att anordna under den kommande hösten. Vi skall eventuellt också söka arrangera en resa till Strömsholm i år igen, men det beror på när tävlingarna infaller och om juniorerna vid det tillfället inte har åkt på sommarlov. Detta är ju framtidsplaner skisserade på ett år framåt men — vad vi skulle vilja göra men inte kan, är att få satsa på litet längre sikt. Nu tänker vi framför allt på att få fram goda ryttare för det finns ett verkligt gott material bland våra juniorer i Stockholms Ryttaförbund. Man skulle förslagsvis kunna ordna kurser för lovande unga ryttare eller hjälpa dem med hästköp eller uppställningskostnader. Det minsta lilla handtag skulle vara enormt stimulerande för dem. Vi tror på och är beroende av ett samarbete mellan "ungdomar i alla åldrar" och det är därför vi slutligen ber Er alla "Satsa på ungdomen".

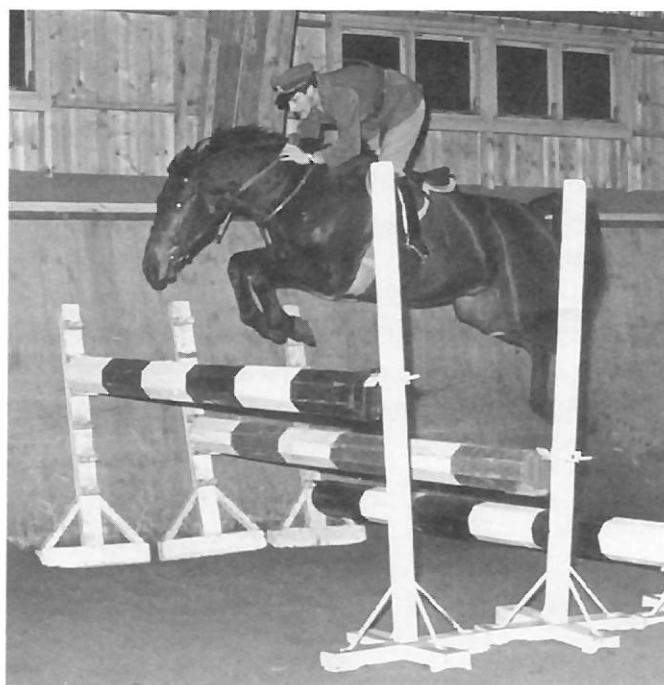
K 1 HÄSTAR UNDER DET SENASTE KVARTSSEKLET

av Christian Braunstein

K 1 överlevde! Gunnar Brandels' något pessimistiska slutfunderingar om K 1 och den beridna ceremoniella tjänsten besannades inte utan alltfört klapprar hovarna på väg mot slottet och solen reflekteras i silverhjälarna. Mycket har dock hänt och hoten varit många under de senaste tjugofem åren. Halva kasernområdet försvann och många byggnader revs i början av sjuttioalet och tio år senare verkade slutet nära. K 1 överlevde dock även sin tredje nedläggning 1984 och är idag ett av de förband som inte verkar vara hotat i nästa nedläggningsväg. Även förbandsnamnet ändrades för tredje gången under detta sekel och är sedan 1974 Livgardets dragoner. Något skämtsamt men också med ett visst allvar kan sägas att alla de nedläggningar och omorganisationer som K 1 har råkat ut för är en följd av förbandets belägenhet; på dyr tomtmark mitt i huvudstaden och alltför nära beslutsfattarna. Som anställd kan man lätt få intrycket att varje gång våra politiker beordrat rationaliseringar och besparingar inom försvaret har det alltid funnits någon utredare i de dåvarande centrala staberna som under funderandet råkat titta ut genom fönstret, sett K 1 och hästarna och genast slagits av den ljusa idén att det här kan vi undvara och lägga ner. För att i viss mån hindra detta överfördes hästarna i samband med den senaste nedläggningen från försvarets ägo till en ideell stiftelse med uppgift att bevara den beridna högvakten.

Hästarna och hästsporten har under det senaste kvartseket hela tiden haft en central position. Många är de K 1-befäl som varit framstående ryttare även om standarden kanske inte har nått upp till den som fanns på tjugooch trettiotalen men så har också konkurrensen hårdnat betydligt. OS-deltagare som Per Fresk, Ragnar Gustafsson, "Totta" Burman och inte minst bronsmedaljören i fälttävlan 1972 i München, Jan Jönsson på Sarajevo, tillhör de främsta. Georg Ekström blev 1965 svensk mästare i banhoppning på Tuborg och Anders Lindgren 1971 i dressyr på Eko. Bland övriga som slogs i toppen under slutet av 60- och bör-

jan av sjuttiotalen befann sig Rolf Brandt, Carl Malmén, Hans Johansson och Christian Braunstein, alla med segrar och placeringar i svår klass både i fälttävlan och banhoppning. På senare tid har hästsporten dominerats av Gustaf Nyblaeus, Beyron Johansson och William Borggren men även många andra skickliga ryttare finns. Detta visas inte minst av att flera K 1-befäl har rekryterats till tjänster på Flyinge och Strömsholm samt att ett par har blivit ridskolechefer.

Rolf Brandt på Khyber, 1967

K 1: befäl har sedan 1989 fått en välförtjänt möjlighet att tävla utomlands i och med medlemsskapet i IME (International Military Event) – en militär endagsfälttävlan mellan fem europeiska nationer samt i en internationell patrullfälttävlan i Österrike sedan 1995. I båda tävlingarna har K 1-lagen haft goda framgångar.

Under hela tiden har självfallet den beridna högvakts- och eskorttjänsten varit grunden för hästtjänsten. En av de mest glädjande sakerna här är att K 1 sedan 1991 har en värnpliktig beriden musikkår, Livgardets dragontrumpetkår, vilket har gjort att kåren och hästarna

kunnat visa upp sig i olika sammanhang i betydligt större utsträckning än tidigare. Kåren har, under befäl av stabstrumpetare Stig Rydqvist, gjort bejublade uppträdanden i hela landet och även utomlands. De båda brittiskfödda pukehästarna, Mary och Pompeji, är ständiga publikfavoriter.

I samband med rivningarna 1970 flyttades K 1 och polisens hästar över till ett då nyrenoverat stall men idag är det ett orosmoln att stalarna åter måste byggas om eller nybyggas och här drar Stiftelsen för den beridna högvakten och K 1 tyvärr åt olika håll. För K 1 är det viktigt att hästarna behålls inom kasernområdet då de är förbandet själ!

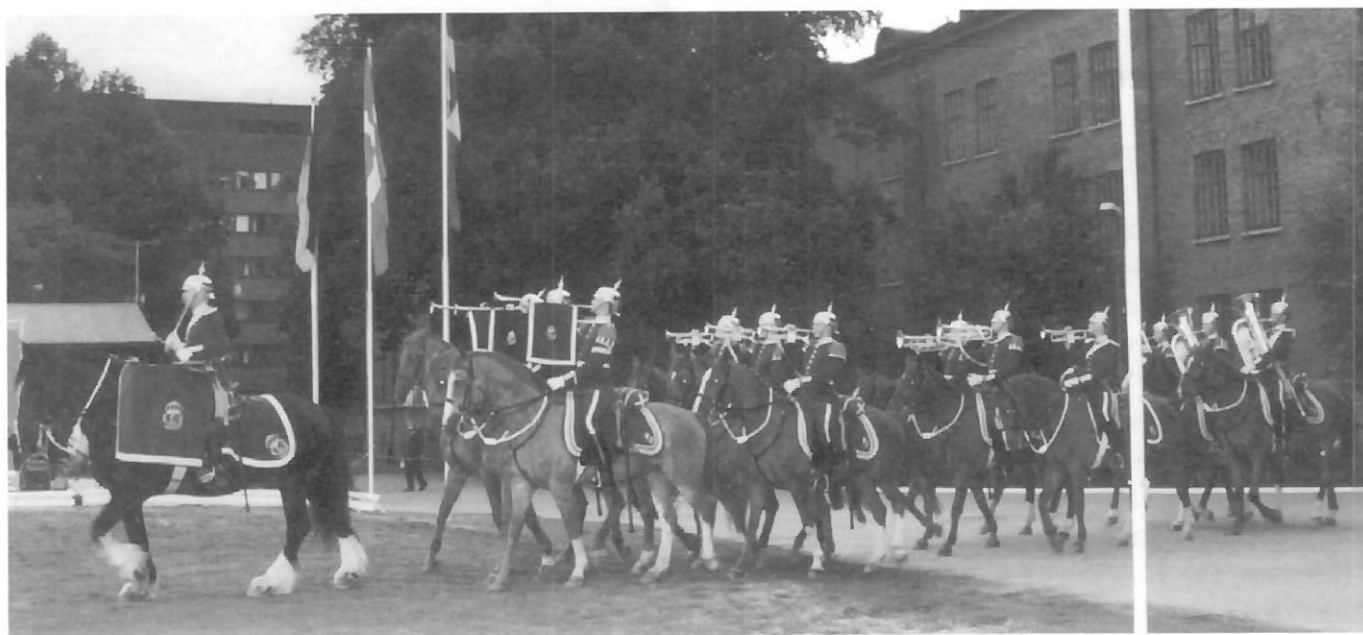
Även andra traditionella ryttarevengemang har bibehållits såsom höstens jaktritter på Norra Djurgården med final i Hubertusjakten som sedan 1983 ridits på Svea livgardes övningsfält i Kungsängen. Som master har under de senaste femton åren Beyron Johansson ridit. Även den årliga nattliga orderritten – en mörkerorientering till häst med vissa specialuppgifter – kvarlever och lockar en stor del av befälskåren att delta.

En stor händelse var det första gemensamma världsmästerskapet i hästsportens alla grenar – VM 90 – som sommaren 1990 avhölls i Stockholm samt stora förtävlingar under de tre före-

gående åren. K 1 tilldelades från början den naturliga uppgiften att bidra till genomförandet, både med ceremoniell verksamhet vid invigning och prisceremonier, med flera befäl i tävlingsorganisationens ledning, med ordningshållning av militärpolis samt med uppställningen.

För att kunna visa upp hästar och musik för en större publik har sedan 1984 ett internationellt Tattoo till häst genomförts i princip vartannat år. Detta har samlat militära och halvmilitära beridna uppvisningsgrupper från de flesta länder i Europa iförda historiska uniformer från 1700- och 1800-talen, till bejublade föreställningar för en mångtusenhövdad publik.

Så fortsätter den beridna högvakten att formera sig på kaserngården som den gjort sedan oktober 1906; silverpukor dånar och trumpeter smattrar, musikkår och högvakt rider ut på Lidingövägen på sin väg mot slottet och visar ännu en gång K 1 och dess hästars vilja att överleva även i vår moderna datoriserade tid. Stockholmare och turister stannar upp en stund i lunchtrafiken och beundrar den förbircidande truppen. Låt oss hoppas att ännu många generationer efter oss får uppleva samma sak.

Livgardets Dragontrumpetarkår vid tattoo till häst, 1993

GLIMTAR FRÅN SENASTE ÅRENS HUBERTUSJAKTER

*Carl Sjöstedt, Öster-
malms Ridskola,
hösten 96*

*Från höger; ordf.
Åke Sagrén, Master
Beyron Johansson
samt pikör Johan
Wennerholm*

*Ordf. Åke Sagrén, ice ordf. Åke
Sjöstedt, sekr. Tore Dagerhamn. hästen
Blupp XX och kusken Lars Hellgren*

*Master Beyron
förbereder förjakt
1996, på Fisksjöäng*

*Jaktens
klubbmästarinna
Marianne Loodin*

1995 års jakt i
snöstorm

Stilstudie
Fisksjöäng
1996

Mastern
kontrollerar
sitt fält

Jaktfältet på Veterinärängen, förjakten 1996

Flerfaldige
jakt innaren
Hasse
Wallman

RYTTARSTADION

Storängsvägen 27, 115 42 Stockholm
Telefon: 08-664 31 94. Telefax: 08-664 61 41

Prins Carl som tävlingsledare.

Från år 1888 finnas protokoll blott från tre ritter, nämligen tävlingar i juni, en jaktlöpning i augusti samt en schnitzeljakt i oktober.

"Gynnade av ett härligt och lämpligt väder försiggingo klubbens tävlingar fredagen den 8. juni, vilka till klubbens 'vackra bana' norr om artillerikasernen lockat en elegant och rätt talrik publik". Det hela leddes av klubbens ordförande H. K. H. Prins Carl. Som "starter" tjänstgjorde Löjtn. W. Ekdahl. I prisridningen deltog endast två tävlande nämligen de samma som förra året, Löjtn. Rosenblad med Woxy och Stallmästare Greve Posse med Damajanti. Denna gång blev emellertid den förstnämnda segrare och vann "en större silverpokal, skänkt av Prins Carl". Prishoppningen räknade liksom nu flera deltagare nämligen 12. Här deltog även Prins Carl med sin vackra fux Faust "lugnt och säkert" som referenten i Tidning för Idrott säger. Bedömningsgrunderna tyckas mest vara baserade på stilbedömning, men det synes som om mer än två vägringar vid samma hinder medfört uteslutning. Resultatet blev:

- 1:a pris: Underlöjtn. Greve R. von Rosen — Glendale Filly**
2:a pris: Löjtn. Greve A. Wachtmeister — Aramis
3:e pris: H. K. H. Prins Carl — Faust.

Dessutom anordnades en "Extra tävling", 2 större hinder (en 3 m. bred vattengrav och en 1.15 m. hög gärdesgård) tagna två gånger. Sju tävlande anmälde sig på platsen av dem som deltagit i föregående klass. Priset, en fältflaska av silver, skänkt av Prins Carl tillföll Löjtn. Ekdahl med Demon. Tidning för Idrotts referent med signaturen A. P. H. säger därom: "bland åskådarna var tillfredsställelsen därmed icke så allmän, däremot uttalades över allt tillfredsställelse med tävlingarna i sin helhet, de utmärkta anordningarna m. m., och torde man kunna hoppas att fältrittklubben genom dessa sportövningar allt mer befäster sig i allmänhetens ynnest."

Jaktlöpningen ägde rum den 26. aug. i samband med kapp- löpningar om statspris m. fl. på Ladugårdsgärdet. Distansen var 4 eng. mil (6 400 m.), vikten fri och som master red Löjtn. W. Ekdahl. 10 anmällda, 7 deltagare.

Förloppet av tävlingen beskrives av signaturen N-s i Idrottstidningen tämligen kritiskt och slutar med följande ord: "Efter åtskilliga ändringar av direktion gav ledaren det betydelsefulla tecknet till fri tävlen. Upploppets plats var likväl ej fullt klar för de tävlande, vilket gjorde att de rusade in i folkmassan och först efter åtskilliga volter och vändningar kommo ut på det egentliga upploppet". Resultatet blev:

- 1 pris: hederspris skänkt av Prinsarna Carl och Eugen:
Glendale Filly** fux, sto 7 år, riden av ägaren U. ljt. Gr. R. von Rosen.
2 pris: Drapa, br. sto, 9 år, riden av U. ljt. B. Haij.
3 pris: Bussy, mbr. v. g. e. Spadassin, riden av Kapten R. Ossbahr.

Övriga deltagare voro U. löjtn. Greve Clarence von Rosen ridande stoet Semiramis e. Spadassin samt U. ljt. a B. Sinclair, E. Frestadius och P. Karsten. Till denna löpning voro även medlemmar av Skånska Fältrittklubben, som under vintern bildats, inbjudna att delta.

Schnitzeljakten ägde rum den 17. okt å Drottningholm. Banan var 25.000 fot lång och upploppet ägde rum i en av parkens alléer, varvid Löjtn. Greve Carl von Rosen var den förste vid

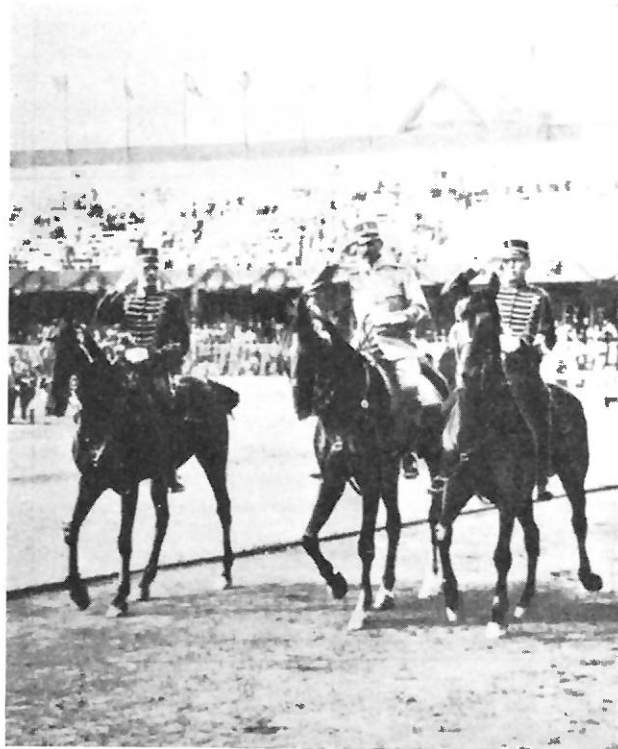
målet. Såsom master red H. K. H. Prins Eugen under det att ordföranden Prins Carl åskådade ritten. Deltagarnas antal var 22, däribland två civila ryttare, nämligen Kammarherren, Greve Wrangel och andre sekreteraren Frih. Beck-Friis.

Klubben får stadga och stadgar.

År 1889 är ett märkesår i Klubbens historia. Formella stadgar utarbetades och antogs på allmänt sammanträde den 29. jan. En allmän plan för verksamheten uppgjordes, upptagande tävlingar i prisridning och prishoppning på våren, ett jaktlopp i samband med de offentliga löpningarna å Ladugårdsgärdet i slutet av juni samt en höstsäsong upptagande fältritt av olika slag (släpjakter, schnitzeljakter, orderritter o. s. v.).

Detta program med tävlingar på våren och en jaktsäsong på hösten har ju i stort sett bibehållits tiderna igenom. Vidare utarbetades "Regler att tjena till efterrättelse vid prisridningen och prishoppningen". Slutligen erbjöd sig klubbens master, Stallmästaren Frih. F. von Essen, att injaga svenska hundar att användas vid höstens släpjakter. Ett försök att få låna hundar från Hannover hade nämligen misslyckats. Dessutom uppmanade styrelsen klubbens medlemmar att själva taga initiativet till ordnande av en eller flera distans- ritter. Tävlingarna höllos programenligt å som det heter "klubbens vackra bana". Prisridningen måste emellertid inställas i brist på deltagare.

I prishoppningen startade 8 tävlande av 12 anmälda och vi återfinna sådana namn som R. von Rosen, E. Oxenstierna, P. Karsten, H. von Essen och W. Croneborg. Tävlingen "var i sin helhet vacker" och prisdomarna kunde icke avgöra vem

Sveriges segrande lag i fälttävlingen vid olympiska spelen i Stockholm 1912.

En bild från tornerspelet vid hippodromfesten på Lindarängen sommaren 1894.

som var segrare, då fem hästar voro lika. Därför ordnades en extratävling över 3 hinder: stockhinder, gårdsgård 1.20 m. hög samt en grav 3.03 m. bred. Segrare blev "efter en längre överläggning" Löjtn. Greve Reinh. von Rosen med Glendale Filly**, erövrade H. K. H. Prins Carls hederspris.

Jaktloppet som avreds i samband med de offentliga kapp-löpningarna på Ladugårdsgärdet den 30. juni leddes av Löjtn. Frih. Sven Hermelin som master. I terrängen omkring Lin-darängen och Borgen ledde han fältet över en distans av om-kring 4 eng. mil till upploppet på "ängen" där "rid" kommen-derades. Segrare blev U. ljt. C. Ask vid Kronprinsens Hu-sarregemente på fullblodshästen Starteur**, som andre inkom U. ljt. B. Stæl von Holstein vid Skånska Husarregementet med Chic** och som tredje Löjtn. Greve Reinh. von Rosen — Glendale Filly**.

Jaktsäsongen började i september och då kunde första släp-jakterna efter hundar, svenska stövare, genomföras. Åtta jakter synas ha hållits med Stallmästare Frih. F. von Essen som master. I ryttarskaran återfinna vi de tre prinsarna bland de flitigaste deltagarna. Högsta antalet deltagare räk-nade Drottningholmsjakten den 12. oktober med 28, då utom prinsarna 25 officerare från kavalleriet, artilleriet och forti-fikationen voro med.

Inga simövningar 1890.

Årets program upptog liksom föregående år prisridning och prishoppning på varen, ett jaktlopp på sommaren och en jakt-säsong på hösten. Dessa ritter utfördes i huvudsak program-enligt "dock kommo ej några simövningar till stånd". Tydli-gen hade sinning med hästar även ingått i årets program.

Drottningholmsjakten var även detta år den förnämligaste släpjakten. I denna deltog Prins Eugen som detta år, då Prins Carl vistades utomlands, var klubbens ordförande, samt ett stort antal officerare från Stockholm. Master var fortfarande Stallmästaren Frih. F. von Essen liksom de följande tre åren.

Distansritt under Prins Eugens ledning.

År 1891 återtog Prins Carl ordförandeklubban med sin bro-der, Prins Eugen, som vice-ordförande och Löjtn. G. Torén som sekreterare. Verksamheten var mycket livlig. Den 17

januari redo 18 medlemmar under ledning av Prins Eugen en distansritt till Mariefred. Vägarna voro utmärkta, det här-ligaste väder med månsken under den mörka delen av dyg-net gynnade ritten. Ritten företogs delvis över Mälarens is där snön låg endast fläckvis. Kylan var ganska skarp —17 å 20 grader C. varför "deltagarna på det livligaste önskade, att en pälsmössa hade hört till deras uniform". Fältutrustning-en var tydligen icke beräknad för vinterfälttåg.

Programmet för året upptog prisridning och prishopp-ning i början av sommaren, en jaktsäsong på hösten samt ett jaktlopp även på hösten. Prisridningen blev även det året inställd på grund av för få deltagare. Prishoppningen samlade däremot 11 deltagare. En häst måste uteslutas på grund av den egendomliga bestämmelsen att "häst, vilken under täv-lingsåret blir 13 år eller däröver får ej anmälas". Resultatet blev:

1:a pris: Underlöjtn. J. Nordenfalk — Ellen e. Warren Hastings**

2:a pris: Löjtn. G. Torén — Eskil

3:e pris: Löjtn. G. Torén med H. K. H. Prins Eugens Durdans**.

En extra tävling utlystes omedelbart om ett pris skänkt av Prins Carl. Tävlingen vanns av Löjtnant Torén med Durdans**, efter omhoppning med Underlöjtnanterna Fri-herrarna F. Strömfelt och H. von Essen. Hinderna ha nu bli-vit såväl flera som svarare än förut och även en s. k. bankett ingick bland dem. "H. M:t Konungen samt en elegant men ej särdeles talrik publik åskådade tävlingen".

Jaktsäsongen var livligare än förra året. Inalles avredos 13 jakter i sept. och okt., därav två schnitzeljakter och de öv-riga släpjakter bakom klubbens meute. Som master red Löjtn. Frih. H. von Essen. Jakternas längd var emellan 2.500 och 7.000 meter och Drottningholmsjakten den 3 oktober synes ha samlat det flesta antalet deltagare nämligen 22 st. "Efter slutad jakt voro deltagarna av D. D. K. K. H. H. Prin-sarna Carl och Eugen inbjudna på middag å slottet". Någon särskild Hubertusjakt synes ännu icke vara avriden.

Jaktloppet avreds den 16 sept. Master var själve ordföran-den H. K. H. Prins Carl på hästen "Urphi". Banan var om-

Vid hästutställningen i Stockholm 1904 segrade i höjdprishoppning dåvarande kaptenen i generalstaben Bouveng på Holger med resultatet 1,60 m.

kring 5.000 meter. Startern skedde vid Djurgårdsbrunn varefter löpningen leddes i en sväng över Djurgården tillbaka över Djurgårdsbrunn och så över Kaknäs ned till kapplöpningsbanan å Lindarängen. Bland hinderna förekom även en klättergrav. Resultatet blev:

- 1:a pris: Underlöjtn. E. Linder — Jeppe
 - 2:a pris: Underlöjtn. Frih. H. Ramel — Lady Young
 - 3:e pris: Löjtn. Frih. G. Leuhusen — Tippu Tip.
- Som domare fungerade Löjtn. Greve A. P. Hamilton.

Klubben ändrar namn.

År 1892 börjas med en ritt till Tullgarn den 16—17 januari under ledning av Prins Carl. Väder och väglag voro gynnsamma, temperaturen ej kallare än 7 grader C. Under denna ritt beslöts på förslag av Prins Carl att kortare övningsritter skulle företagas en gång i veckan under vintern "för att vänja hästar och ryttare att taga sig fram i såväl hårdfrusen som snöbetäckt terräng". Nio sådana fältritter (utan hundar) företogs också, två under ledning av Prins Carl och de övriga av olika medlemmar av klubben, däribland även av en civil ryttare, Ingenjör A. Nordlander den 18 mars. Då var även österrikiske legationssekreteraren Baron Hammerstein med som gäst.

Den 14 juni ägde klubbens prishoppning rum. Under hösten från början av september till mitten av november redos jakter i regel två gånger i veckan med Ridskolans hundar "som voro lydiga och väl in jagade, men för snabba för våra förhållanden". Deltagarnas antal var i medeltal 12. Under hösten hade klubben även ett jaktlopp å Lindarängen samt sin orderritt med hederspris mellan Järva och Tureberg.

Detta år måste emellertid klubben avstå från sitt stolta namn "Fältridtklubben" och kalla sig "Stockholms Fältridtklubb", ty under årens lopp hade på flera andra orter i landet det goda exemplet följts och liknande klubbar bildats.

Vinterns terrängritter populära.

År 1893 fortsatte klubben med terrängritterna vintertid. Prinsarna Carl och Eugen synas ofta som deltagare och bland de olika ledarna förekommer nu för första gången även Underlöjtn. Ernst Linder. Distansten synes ha varit högst 5.000 meter och takten i allmänhet skritt och trav med en och annan galopp. Bland till dessa ritter inbjudna gäster förekommer även Löjtn. Bouveng.

Den 13 och 14 maj höll klubben sina vartävlingar i prishoppning och prishoppning och på hösten en ganska livlig jakt-säsongs.

Damerna göra sin entré i jaktfältet.

Våren 1894 fick klubben låna hundar från Ridskolan på Strömsholm. Det var skolans "små hundar" som provades och befunns av mastern Underlöjtn. N. Adlercreutz och sekreteraren Frih. Hans von Essen, utmärkta, varför jakt utlystes till den 6 april med samling på Valhallavägen.

För första gången deltog en dam, Fröken M. Adlercreutz, i denna jaktritt, som gick över klubbens hinderbana, Storängen över Ladugårdsgärdet och tillbaka till Artillerikaserinen. Därefter fortsattes i april och maj med släpjakter efter dessa hundar och i början av maj fick klubben även 4 stora hundar. Deltagarnas antal växlade mellan 20 och 50, däribland ett tiotal damer. Prinsarna Carl och Eugen äro ofta med. Enligt masterns berättelse voro hindren små och få, tempot långsamt. Tävlingarna detta året voro förlagda till den 10 sept. och bestodo endast av prishoppning med följande resultat:

- 1:a pris: Underlöjtn. N. Adlercreutz — Mazurka
- 2:a pris: Underlöjtn. Hegardt — Elgen
- 3:e pris: Underlöjtn. Adlercreutz — Rose.

Fru Gunhild Hasselroth på Cyrano en av Stockholms Fältridtklubbs främsta ryttarinnor och segrarinnor 1905 i S. F. K:s prishoppning. Företog 1905 en distansritt från Östersund genom Jämtlands och Härjedalens obygder över Dalarna till Stockholm.

Från Skälbyjakten 1936, ryttmästare P. Brändström med pikörerna Lorentzen och Andehn.

En extra tävling utlystes också i vilken Underlöjtn. Adlercreutz segrade ånyo med Rose. Prisdomare voro: H. K. H. Prins Carl, Översten Greve Gyldenstolpe samt Ryttmästarna Frih. Rosenblad, Nyblaues och Frih. J. von Essen.

På hösten började jaktsäsongen den 18 sept. Ridskolans stora hundar stodo till klubbens förfogande. Inalles reds 16 släpjakter, i allmänhet i trakten kring Stockholm, men även vid Malmvik på Lofön och på Lidingön utsattes samlingen. Distansen ökas så småningom från 4.000 meter till 10.000 meter. Den sista jakten reds den 9 november i regnväder med H. von Essen som master.

Distansritternas gyllene tid.

Året 1895 visar ett storartat uppsving i avseende på deltagandet i klubbens släpjakter. Master var Underlöjtn. N. Adlercreutz och sekreterare Löjtn. Greve Reinh. von Rosen, vilken senare då och då vikarierade för mastern.

Inalles avreds 36 jakter efter hundar det året. Klubben fick nämligen låna meuten på Strömsholm, då Ridskolan kunde avvara den. På vintern i januari och februari redos tio jakter.

Det tycks ha varit stark kyla det året, ty då och då står det i kalendern att då temperaturen var -15 à 17 grader C., drevo ej hundarna, varför klubbens master ledde fältet utan pikörer och hundar i som det heter "en flott galopp med många både större och mindre hinder".

Den 25 januari anordnades ett jaktlopp med 6 deltagare på Ladugårdsgärdet med upplopp från "mörka kroken" till Borgen där mål var anordnat. Som master red Löjtn. Frih. S. Hermelin. Vädret var klart solsken, kallt och lugnt med halv meter snö. Resultatet blev:

N:r 1: Underlöjtn. Greve von Rosen — "Figaro"

N:r 2: Löjtn. Greve Reinh. von Rosen — "Jeppe"

N:r 3: Löjtn. Oscar Holterman — "Mazurka".

I slutet av februari återsändes hundarna till Strömsholm och återkommo den 10 maj och det jagades efter dem två gånger i veckan, tisdagar och fredagar till och med den 10 juni. Den 8 oktober återkommo hundarna och återsändes den 23 november efter 18 höstjakter, två i veckan, tisdagar och fredagar.

Detta år kan med skäl kallas distansritternas år. Denna art av tävlingar stod nämligen då på dagordningen i de stora kulturländerna. Den första officiella distansritten i Sverige, i tävlingsform, ordnades av klubben den 8 februari. 17 ryttare startade, 13 fullföljde tävlingen, som vanns av Löjtn. Frih. Cl. Cederström på Forward, vilken tillryggalade den 120 km. långa sträckan på 8 timmar, 7 min. Väderleksförhållandena voro ovanligt ogynnsamma med snöstorm och kyla. Ritten gick genom Södertörn med start och mål vid Enschede.

På hösten samma år den 3—6 okt. ägde den stora distansritten Jönköping—Stockholm rum. Segrare här blev Underlöjtn. vid Svea Art.-regemente Per Carlberg, som med sin bekanta häst Frey tillryggalade de 450 km. på 44 tim., 22 min., en bragd som med skäl betraktades som ett världsrekord.

Två meute till klubbens disposition.

År 1896 började Löjtn. Ernst Linder såsom master. Vintern var föga gynnsam, mild och snöfattig, varför inga jakter kunna ridas förrän i mars då snön äntligen kommer och hundarna eftertelegraferas från Strömsholm. Den 18 mars reds första släpjakten och bland deltagarna kunna nämnas Fröken Lotten af Ugglas, som sedan i många år blev en trogen deltagarinna i jakterna, och Överste Löwenhielm. Redan påföljande dag den 19 mars reds nästa jakt och likaså dagen därpå båda på Djurgården och så den sista den 21 mars, då det var ett svårt väglag, "ömsom bar det och ömsom bar det igenom", men distansen blev 6.000 meter och farten blev understundom ganska hård. Hindrens antal var betydligt, och deras dimensioner ganska respekta.

Detta år anordnade klubben den 26 maj prishoppning i två klasser, vartill även medlemmar av Skånska, Göteborgs och Södermanlands-Nerikes fältridtklubbar erbjödos att delta. Det var sålunda de första offentliga ridsportstävlingar, som

En av Sveriges mest kända ryttarfamiljer vid sekelskiftet Fru och Ryttmästare G. W. Örn med son — den senare har som bekant uppehållit familjetraditionerna.

Segraren i fälttävlingen vid olympiska spelen 1912, löjtnant A. Nordlander.

klubben hållit. Hinderantalet var nu ökat till 10 och däribland förekom även ett dubbelhinder som tycks ha erbjudit de största svårigheterna. Högsta hindret var en häck 1.2 meter. Först kom "Allmänna prishoppningen" med 23 anmälda och 17 startande. Bland de här deltagande hästarna var även den av staten sedermera inköpta fullblodshingsten Glorious Gold[®], riden av Herr E. Nordlander. Alla hinder voro fasta, varför "stilen" spelade stor roll vid bedömningen. Resultatet blev:

- 1:a pris: Löjtn. Aminoff på Jarneck
- 2:a pris: Löjtn. Frih. H. von Essen på Strix
- 3:e pris: Löjtn. Frih. Cederström på Bastille[®]
- 4:e pris: Löjtn. N. Adlercreutz på Hermione.

Till den extra prishoppningen som därefter utlystes om H. K. H. Hertigens av Västergötland hederspris, anmälde sig 6 av de i föregående klass deltagande. Tävlan skedde över tre hinder: gärdesgård (1.2 m.) grav (2 m.) framför gärdesgård (0.8 m.) och häck med grav (3 m.). Tre tävlande, nämligen Löjtn. Aminoff, Adlercreutz och Liedholm, blevo så lika bedömda att omhoppning måste verkställas över gärdesgården som höjdes 10 cm. Utgången blev att Löjtn. Adlercreutz med Hermione erövrade det vackra hederspriset.

Höstjaktssäsongen detta år blev synnerligen livlig. Genom kontrakt med Ridskolan å Strömsholm hade "klubben" förskaffat sig tillgång till tvenne tillräckligt stora, olika snabba meute, varigenom lättare jakter i mera långsamt tempo kunde ridas bakom den ena meuten och svårare jakter i hastigare tempo bakom den andra. Under oktober månad avredos minst två jakter i veckan på tisdagar och fredagar, varje tisdagsmorgon en lättare och kortare jakt i stadens omedelbara närhet bakom de mindre skarpsprungna hundarna samt varje fredagseftermiddag en allvarligare galopp efter "packens" snabbare djur i en mera avlägsen terräng. I

mitten av månaden företog klubben sin första längre jaktutflykt. Ett antal klubbmedlemmar (33 st.) reste nämligen då till Uppsala för att två dagar i sträck rida jakt på slätterna omkring staden. Ett antal studenter deltog även i dessa ritter, som blevo högt uppskattade.

Detta år är det första, då *S:t Hubertus*, alla jägares skyddspatron, firades med klubbens första *Hubertusjakt*, som dock förlades till den 30 oktober i samband med firandet av klubbens 10-årsjubileum. Samlingen till denna jakt var förlagd till Alkistan, varifrån spåret ledde över Bergshamrafälten—Ulriksdal—Järva—St. Frösunda—Hagaparken med halali vid Haga Södra grindar. Deltagarnas antal var 49. Jubileumsmiddagen aväts på Hotell Rydberg i "Oscarssalen", som var rikt dekorerad. Bland deltagarna såväl i jakten som i festen märktes främst D. D. K. K. H. H. Prinsarna Carl och Eugen samt Överstarna Greve Gyldenstolpe, Uggla och Löwenhjelm. Vidare syntes ett stort antal representanter för generalstaben, samtliga vapenslagen och ett större antal civila medlemmar.

Detta år instiftas "*klubbmärket*", det i skoldform med initialerna S. F. K. i guld på skogsgrün botten och med en list i rött och guld. Likaså införas nu de populära *jaktpokalerna*. Det beslöts nämligen att utdela 10 *minnesbägare* av silver till dem av klubbmedlemmarna, som deltagit i det största antalet jakter.

Följande medlemmar erhöilo dessa de första jaktpokalerna: Kapten Festin (Tr.), Ryttn. Holtermann (K 1), Löjtn. Greve Rudenschöld (Gst.), Löjtn. Adlersträhle (I 2), Löjtn. Blix (Tr.), Grosshandlare Oscar Labatt, samtliga för deltagande i alla jakterna; Kapten Mannerskantz (2 Svea art.), Löjtn. Greve C. L. von Rosen (K 2), Grosshandl. Nachmansson för deltagande i alla jakter utom en, samt Ryttnäst. Nyblaeus (K 3) för deltagande i alla jakter utom två.

Ryttmästaren greve Carl Bonde på Emperor, segrare i prisridning vid Olympiska spelen i Stockholm 1912.

Vid Nordiska Spelen 1913 segrade major P. Karsten på Ilex.

De följande tio åren.

Styrelsens sammansättning under denna tid är följande: Som ordförande har klubben fortfarande äran och den oskattbara fördelen att se H. K. H. Prins Carl. Såsom vice ordförande fungerar under de två första åren H. K. H. Prins Eugen därefter Överste Löwenhjelm under tre år och Översten, Greve Oxenstierna under de fem sista åren. Master är Löjtn. E. Linder under de fyra första åren, därefter Löjtn. N. Adlercreutz i fem år och slutligen Löjtn. Frih. Carl von Essen under 1906. Såsom sekreterare återfinna vi Löjtn. Greve von Rosen det första året, då han efterträddes av Löjtn. N. Adlercreutz i tre år — det sistnämnda året samtidigt master — därefter Löjtn. G. Björnström i tre år, vilken avlöses av Löjtn. Greve T. Bielke under år 1905 och Löjtn. E. af Kleen 1906.

Under denna 10-årsperiod äro släpjakterna det dominerande i klubbens verksamhet och omsorg ägnas åt att driva upp meuten såväl till storlek som kvalitet. I den historik som sekreteraren Löjtn. Kleen uppläste vid klubbens jubileumsmiddag 1906 i Grand Hotels festsal fällde han bl. a. detta karaktäristiska uttalande: "Man kan med fog säga att under de därpå följande åren klubbens historia är dess hundars historia". Så inköpte åren 1899 klubben en egen meute foxhounds och år 1903 gjordes en ny import så att klubben då ägde en meute av 18 fullt jaktdugliga importerade rävhundar. Klubbens dåvarande master Löjtn. Adlercreutz tillkom hedern av att ytterligare genom uppfödning utöka antalet så att sista året då han var master kunde klubben rida jakt bakom icke mindre än 42 hundar. Det var också genom frikostigt mecenatskap av två av klubbens civila medlemmar, Professor Sjögren och Direktör Levin, som det blev möjligt att anskaffa och underhålla ett så stort antal hundar. Hundgården var under denna tid inrymd i Livgardets till häst kaseren, vilket i viss mån bidrog att minska omkostnaderna för meuten.

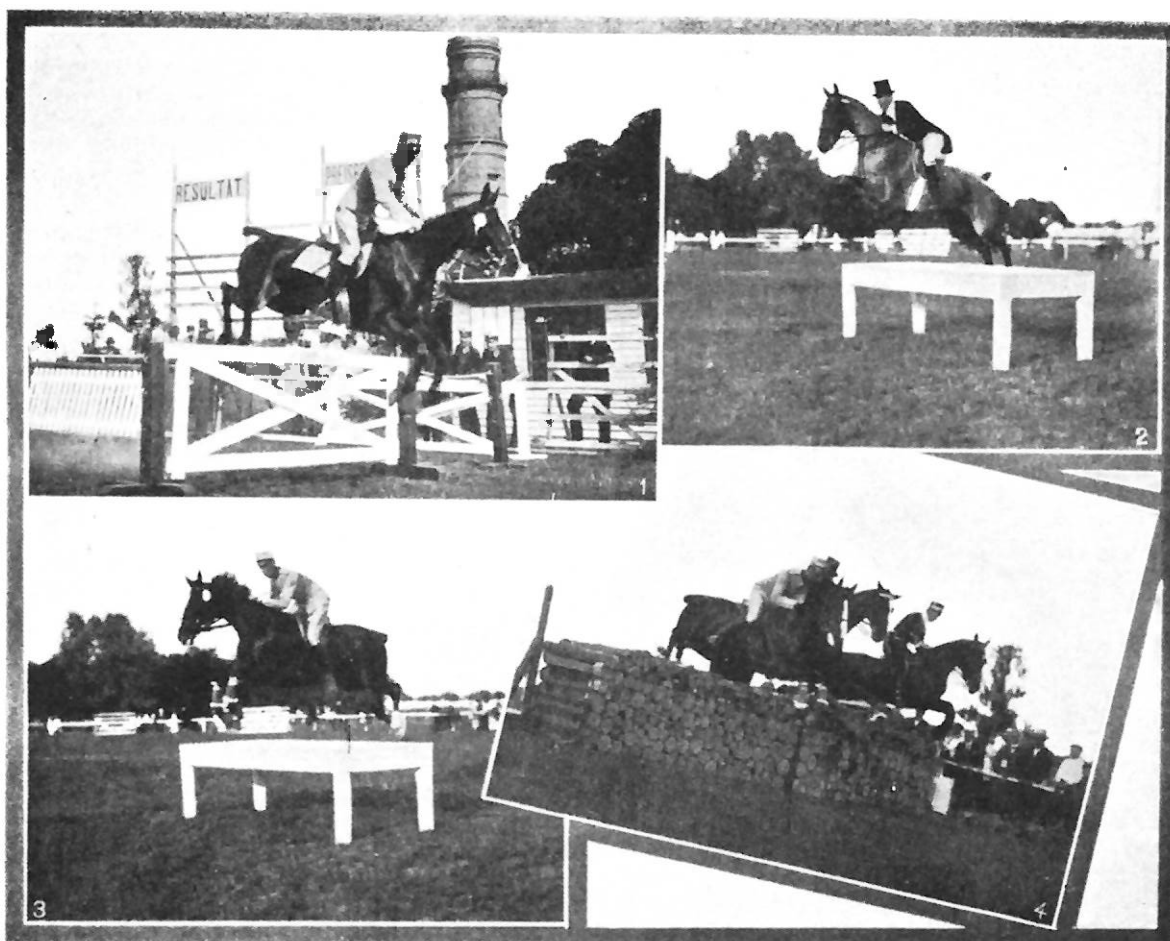
Jakt på vilt.

Mer än en gång gjordes försök att anordna vildjakter, så t. ex. vid Malmviks gård på Lofön och under en jaktutflykt till Uppsala där räv snart var i gång men försvann mycket fort i en lya. Åtskilliga gånger försöktes med bud-rävar som släpptes under senare delen av en släpjakst men resultaten blevo skäligen enkla. Råven sprang i små bukter, blev snart upphunnen av hundarna och söndersliten.

Ryttarandan och därmed skickligheten att till häst följa hundarna stegrades oerhört under denna 10-årsperiod. Hinder som förut ansetts oöverkomliga betraktades mot slutet av denna Linder-Adlercreutzska epoken som lätta och deltagarantalet även i de svårare jaktarna stiger oavbrutet. Jakter med en längd av 10 km. är ingenting ovanligt. På den tiden fanns ej garnisonens övningsfält — Järvafältet — men många av jaktarna gingo i den terrängen då särskilt höjdhinderna voro vida fler än nu och framförallt ej preparerade. Att inhägnade markerna med taggtråd förekom icke på den tiden, utan den gamla svenska pinngårdsgården var flitigt i bruk och gjordes av kraftigt virke. Den 26 oktober 1897 reds en jakt, i trakten av Fittja gård söder om Stockholm. Denna jakt hade en längd av 13 km. Denna ritt är i klubbens krönika synnerligen malande beskriven av signaturen "R" (R. von Rosen): "Denna jakt, som helt visst torde kunna betecknas sasom rekord i vårt land ej blott med avseende på det tillryggelagda avståndet, utan även då hänsyn togs till de under densamma överkomna hindrens antal och beskaffenhet, vittna otvetydigt om den utveckling denna rididrott under de senaste åren uppnått i vårt land — — —. Exempelvis må nämnas för att giva ett begrepp om det under denna ritt presterade, att hindrens antal med säkerhet kan uppskattas till omkr. 60 större, vari-

Dåvarande underlöjtnanten greve F. Bernadotte av Wisborg deltog på Xenia i Nordiska Spelens prishoppingar.

Vid de internationella ryttartävlingarna i Travemünde sommaren 1913 var Sverige starkt representerat. Bildserien här ovan visar i övre raden från vänster löjtnant P. Malmsten på Why Not och herr R. Olsson på Cutaway i lydnadsprishoppning. I nedre raden från vänster löjtnanten greve H. Horn av Äminne på Mona och den svenska gruppen i grupprishoppning, från vänster greve H. Horn, herr R. Olsson och greve C. Bonde.

bland många mycket prövande — — —. Ridningen utmärkte sig ej blott för mycken beslutsamhet och "schneid" utan även för gott omdöme samt god ryttarskicklighet i övrigt. Hästarna galopperade förträffligt på den i allmänhet lagom mjuka elastiska marken".

Hubertusjakten det året, vilken också var förlagd till terrängen söder om Stockholm vid Wärby, gick i två etapper, den första 5 km. och den senare 6 km., sålunda inalles 11 km. Krönikan säger om hinderna bl. a. att de voro synnerligen svåra, särskilt "såg en landsvägsbank verkligen "formidabel" ut för de mot densamma galopperande". Vidare förekom en grav, som på det ställe där mastern, Löjtn. Linder och pikörficeren Löjtn. Greve R. von Rosen "flygande" togo den, var 6 meter bred. Vid halali utdelades 24 kvistar, ett antal som då ansågs stort. Jaktutflykter göras icke blott till Uppsala utan även till herresätena Steninge och Nynäs. Sällskapet kom vanligen på en lördag em. till respektive gästfria värdfolk, omedelbart till häst, red en trevlig jakt i ny terräng, förplägas med en god middag, låg kvar över natten för att på söndag morgon åter stiga till häst för att ånyo rida i ny terräng. Hemfärden sker efter en glad lunch på de charmanta godsen.

En minnesrik utflykt till Uppsala.

Jaktutflykten till Uppsala 1902 går nog sent ur deras minne som då voio med. På söndagen reste ett 20-tal med-

lemmar med hästarna på tag till lärdomsstaden. I terrängen norr om staden reds jakt vid 2-tiden. Passerandet av en ravin med en bäck i botten beredde "fältet" en del muntra om ock något våta minnen. Rätt många officerare i Uppsala redo också med liksom en del studenter. Därefter följde en glad middag, vid vilken bl. a. Frih. Jan-Carl Åkerhielm, studerande vid universitet, höll ett muntert anförande. På måndagsmorgonen kl. 7 var det ånyo samling till jakt bakom hundarna. Efter omkring 4 km. togos de från spåret, och ett upplopp med tävlan om av den tyske diplomaten, Baron von Heintze-Weissenrode, skänkte tre hederspriser. Upploppet var 2.500 meter långt och utstakat med flaggor som en terrängritt nu för tiden. Segrare blev den sedan ryktbare steeplechaserryttaren, Underlöjtn. Wiedesheim-Paul, då vid Fort., 2:a pris togs av Underlöjtn. G. Ugglå, A 1, och 3:e pris av Underlöjtn. R. Lovén, Fort. Kl. 8.50 fm. återvände jaksällskapet med tag till Stockholm. På grund av den redan då utverkade fria transporten till och från tävlingsplatser kunde klubben utan särskild kostnad för deltagarna genomföra ett sådant företag.

En liknande färd, som dock fullbordades på en och samma dag, söndagen den 1 november, företogs även påföljande år 1903. Även då reds jakt med upplopp tillsammans med Uplands fältridtklubb om ett hederspris, skänkt av Baron von Heintze-Weissenrode. Det erövrades av reservofficeren vid

Greve Folke Bernadotte av Wisborg vid Svenska Spelens prishoppningstävlingar i Stockholms stadion sommaren 1916.

Hästgardet, Underlöjtn. Lindroth, 2:a pris, klubbens hederspris, av hans kamrat, Underlöjtn. Höglund och 3:e pris av Underlöjtn. Wannberg (Smål. hus:reg:te).

Sma fält vid tävlingarna.

Jaktridningen är fortfarande det dominerande i klubbens verksamhet. Tävlingar avhållas visserligen regelbundet, men hava icke alls den omfattning som under senare tider. Åren 1904 och 1905 då Löjtn. Adlercreutz var master, bedrevs jakterna med största intresse och framgång. En av de många minnesvärda jakterna är den som en söndagsförmiddag av den nitiske mestern var utlagd på ågorna kring Halls gård i trakten av Södertälje. De väldiga gravarna, de massiva koppelsräckan och den här och var djupa marken gör att de flesta deltagarna en eller flera gånger gå i kull. Generalstabskaptenen Greve R. von Rosen på sin viga skimmel Argentino räddar sig från fall, trots att hästen efter övervinande av ett hinder en kort stund sprang på framknäna, plöjande en fåra i jorden med pannan. Ett par elever i Artilleri- och ingenjörhögskolans högre kurs slå runt med sina små lätta halvblodshästar, som skulle det hava gällt ett cirkesnummer. Men till "halali" komma alla, stolta men nersmorda.

En jakt som är särskilt omtyckt är den med samling vid Tureberg. Hubertusjakten 1904 går från Turebergs allé först norrut till gården Pommern där tappt göres och därifrån söderut till Turebergs hållplats där en andra tappt göres, varifrån jakten går vidare till halali vid Silverdal där kvistarna av Grevinnan S. Oxenstierna utdelas till de 45 deltagarna. Jaktens längd är 9.000 meter. Så rida deltagarna med de 29 hundarna i spetsen hela vägen till staden och samlas kl. 6 em. till Hubertusmiddag med damer på Grand Hotel.

År 1905 är det en blid vinter, varför inga jakter då kunde anordnas, men så blir höstjaksäsongen så mycket livligare. 15 pokaljakter avridas då. Särskilt att minnas äro Sundbybergs- och Spånga-jakterna, Hesselbyjakten med sina breda, vattenfyllda gravar liksom jakterna vid Enskede och Huddinge samt icke minst Drottningholmsjakterna. Detta är börjar klubben att regelbundet rida jakt även på torsdagarna, vari garnisonens underofficerare även få deltaga. Hubertusjakten 1905 var 10 km. lång. Samlingsplatsen var vid Barkby där även "ett flertal åskådare infunnit sig såväl till häst som till fots, och till vilka en del ekipager företrädesvis från ortens herrgårdar slöto sig". Spåret går så mot Jakobsberg till Säby över terrängen vid Hästa ner till "halali" vid Hjulsta där Friherrinnan C. Cederström utdelar kvistarna till de 50 deltagarna. "Krönikan" talar här om Löjtnanterna, Grevinna G. Lewenhaupt på "Miss Warren" och C. G. Hamilton på "Evoc", Fröken L. af Ugglas på Roina, Fru G. Hasselrot, Ryttmästare G.-A. Boltensstern, Kapten Liedstrand och Direktör Levin, vilka alla som vanligt hörsammat mesterns kallelse.

Jakter på 14 kilometer.

År 1906 var vintern synnerligen gynnsam för jaktridning, isarna ligo ganska snart och otillräckligt med snö föll i januari. I februari och mars anordnades 10 st. jakter. Ekipaget "lanas" ibland ut till garnisonens truppförband så att Livdragonerna, Svea ingenjörkar och Svea trängkar hade egna jakter bakom hundar förutom klubbens allmänna jaktritter.

På hösten detta år blir mestern Löjtn. N. Adlercreutz kommanderad såsom lärare vid Ridskolan å Strömsholm, men innan han reser dit leder han den första höstjakten tisdagen den 2 oktober. Samlingen är vid Sundbyberg men halali vid Råsta. Deltagarantalet är 43 och i meuten ingå icke mindre än 32 hundar. Kvistarna utdelades av Ryttmästare E. Linder. Nästa jakt som i krönikan betecknas som underofficersjakt var följande torsdag. Som master red då Ryttmästaren Friherre C. Cederström, vilken också utdelade kvistarna. Fredagen den 5 oktober är samling till jakt vid Jävi. I

Ryttmästare B. Sandström på Abdullah.

Ryttmästare Claes Köning tränar en blivande storhoppare, Corea.

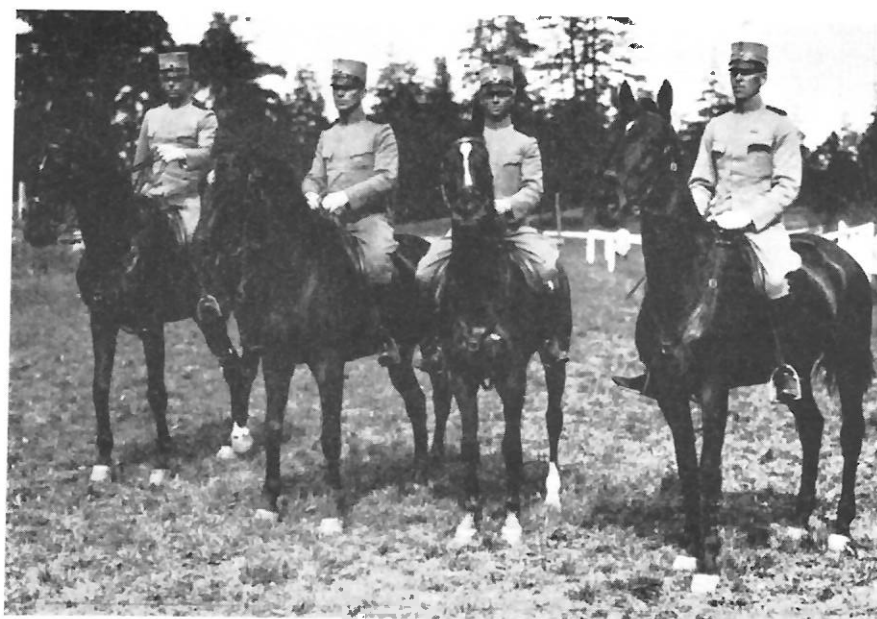
krönikan står antecknat: "Ego master första gången". Det var Löjtn. Friherre Carl von Essen som nu börjar sin master-tid, som skulle räcka i nio år. Inalles ridas denna höst 14 jakter. Den längsta reds den 30 oktober med en längd av 14 km. Samlingen var vid Turebergs station, varifrån "spåret" ledde söderut över det nuvarande övningsfältet förbi Hägerstalund—Granby—Kista—Ervinge till "halali" vid Råsta där 25 kvistar utdelades av Majoren, Greve Reinh. von Rosen. Hubertusjakten blev däremot kortare och gick vid Drottningholm med 53 deltagare. Kvistarna utdelades av Stockholms då mest framstående ryttarinna, Fru Hasselrot.

Tävlingarna under denna 10-årsperiod äro visserligen ej så dominerande i klubbens verksamhet men återkomma dock regelbundet en å tre gånger om året. Det har huvudsakligen varit prishoppningar som anordnats utom de nyss nämnda jaktarna med upplopp. Prishoppningarna den 2 juni 1903 som för-iggingo "på klubbens vackra bana" voro indelade i 4 klasser och propositionerna äro utskrivna i full överensstämmelse med vad som nu förekommer med stegrade handicapbestämmelsen, den lättaste klassen är salunda för ryttare och hästar som förut ej tagit pris vid offentlig prishoppning och den svåraste klassen med en hinderhöjd av 1.3 meter är öppen för alla ryttare och hästar. Bland pristagarna må nämnas Underlöjtn. Greve Fr. Bonde med sin vackra Kosack, Löjtn. E. Linder med Don Carlos, Ryttmäst. Frih. Cl. Cedersström med Palette, Underlöjtn. R. Cederschiöld med Wanda, Ryttmäst. Greve Rich. v. Rosen med Argention, Underlöjtn. G. Björnström med Egron och Greve Carl Bonde med Fusce.

Fälttävling på programmet.

År 1904 voro prishoppningar och ett jaktlopp med master anordnade på vintern, den 20 mars. Rikligt med snö var det och ganska kallt. Banan var dock ganska hal, dock togos alla hinder lätt och ledigt. "Intressant var att se med vilken duktighet infanteriofficerarna redde sig", står det i tidningsreferatet. 61 anmälningar hade inkommit, en för den tiden stort antal. Många kända tävlingsryttare voro då med såsom generalstabsofficerarna J. Akerman och G. Bouweng, Majoren G. Torén, Ryttmästare Boltenstern, Löjtn. Linder och Adlercreutz, Underlöjtn. G. Wannberg, L. von Krusenstjerna och H. Peyron m. fl. Jaktloppet som reds omedelbart efter hoppningarnas slut gick med start och mål på klubbens bana och till att börja med bakom hundarna. Som master red Löjtn. Adlercreutz. Segrare blev nuvarande sekundechefen för K 1, dåvarande Underlöjtn. Greve W. A. Douglas med Goy Lawn. Det hela blev mycket lyckat och prisutdelningen förrättades av H. K. H. Prinsessan Ingeborg, som med sin make övervarit samtliga tävlingar.

År 1905 äro tävlingarna anordnade på hösten den 1 okto-

Fortifikationens segrande lag i tävlingen om H. K. H. Kronprinsens pris vid SFK:s tävlingar 1928. Fran vänster Grönhagen-Cora, Dyrsch-Abi, Dahlgren-Dorrit och Sylvan-Anita.

Ryttmästare Örn på Kornett, segrare i SFK:s stora prishoppning 1932.

ber "å klubbens natureskönt belägna hinderbana". De bestodo av prishoppning i fyra klasser samt en "fälttridningstävling" den senare under två dagar. Första dagens prov bestod i deltagande i en jakt bakom hundar och andra dagens i distansritt, prishoppning och prisridning i en följd. Nio tävlande startade här. Segrare blev Löjtn. Greve Percy Hamilton med Olga och andre pristagare Underlöjtn. Greve A. Douglas med Griseto. Bestämmelserna för denna tävling kan man säga hava varit grundläggande för propositionerna för den nuvarande fälttävlan (military), då de upptogo såväl ett dressyrprov som uthållighetsprov med terrängritt och prishoppning, fastän de olika proven kommo i en annan ordning än nu. De främsta pristagarna i prishoppningarna voro: Fru G. Hasselrot på Grano, Fil. Dr A. Ekström på Gina, Kaptenen H. Nordenfelt på Halali, Löjtn. Greve G. Lewenhaupt med Jolly Eye, och Kaptenen G. Björnström med Fanfar.

Även år 1906 avhölls liknande tävlingar, och nu infördes ordet "fälttävlan" i terminologien. Den 18 mars ägde prishoppningar i snö rum på klubbens bana i två klasser. Bland pristagarna må nämnas Löjtn. G. Lewenhaupt och F. Wrede samt Frih. C. von Essen och N. Rudebeck. Även officerare från generalstaben, infanteriet, artilleriet och fortifikationen deltog. Särskilda jubileumstävlingar avhölls det året den 26—28 oktober, bestående av en fälttävlan och två prishoppningsklasser. Den förstnämnda tävlingen bestod av landsvägsritt 15 km. den 26, jakt och uppvisning av hästarna i ridning den 27 och slutligen jaktlöpning å Lindarängens kapplopningsbana den 28 oktober. Segrare blev Ryttmäst. E. Linder med Grisons⁶⁰ och andre pristagare Löjtn. Greve Ch. d'Otrante med College Boy, tredje pris Majoren Greve Reinh. v. Rosen med Crystal Prince⁶¹ och fjärde pris Direktör H. Levin med Sahib. Prishoppningarna voro motsvarande de nuvarande lättare klasserna. Bland pristagarna må nämnas Kaptenen, sedermera Generalen, Borgarrådet m. m. J. Åkerman, Underlöjtn. numera Översten Frih. A. Rappe, Fru G.

Hasselrot och Ingenjören C. Michaelson. Hinderna voro ej överstigande 1,1 meter men voro absolut fasta.

Klubben firar 20-års jubileum.

Hubertusdagen firades med som förut nämnts jakt å Drottningholm och därefter högtidlighölls 20-årsjubileet med middag å Grand Hotel. Hedersplatsen intogs av ordföranden H. K. H. Prins Carl med h. exc. riksmarskaiken Frih. v. Essen till höger och vice ordföranden Överste Greve Oxenstierna till vänster om sig. Greve O. tackade då å klubbens vägnar Prins Carl för vad han under de 20 åren gjort för klubben, erinrade om flera av de tillfällen då H. K. H. kraftigt och framgångsrikt fört klubbens talan. Vid kaffet begärde sekreteraren Kapten af Kleen ordet och skildrade i ett delvis humoristiskt anförande klubbens historia, slutande med att föreslå att de närvarande skulle enligt gammal ryttarsed med foten i stigbygeln och 4 hurra hylla H. K. H. och övriga klubbens stiftare.

Jakterna leddes som sagt av mastrarna löjtnanterna E. Linder och N. Adlercreutz, samt senare av Frih. Carl von Essen, biträdda av olika pikörofficerare såsom greve Reinh. von Rosen och Löjtn. P. Karsten. Pikörer och släpdragare voro underofficerarna Eriksson Sjödin, Lindquist och Malmberg under den första tiden och därefter Struve, Strömberg och Ekander.

Vinterjakternas tid.

Styrelsens sammansättning under följande 10-årsperiod 1907—1916 är följande:

Ordförande: H. K. H. Prins Carl t. o. m. 1914.

Generalmajor B. Munck 1915—1916.

V. ordf.: Överste Greve Oxenstierna 1907—1911.

Överste B. Munck 1912—1914.

Överste Greve R. von Rosen 1915—1916.

Master: Löjtn. Frih. C. von Essen 1907—1914.

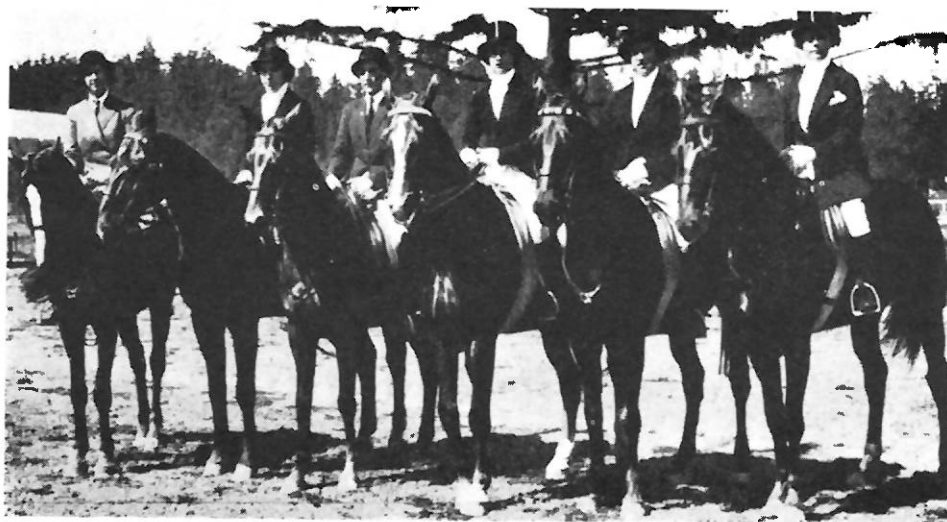
Löjtn. Greve G. Lewenhaupt 1915—1916.

Sekreterare: Löjtn. E. af Kleen 1907.

Löjtn. Greve C. G. Hamilton 1908—1916.

Ett vid SFK:s tävlingar ofta sett prisridningsekipage ryttmästare Th. Byström på Gulliver.

Deltagarna i SFK:s damprisridning vid tävlingarna 1932. Bilden visar från vänster Fröken G. Stangenberg på Tredenius, Fröken M. Herlenius på Urup, Fru B. Westerström på Vildöga, Fru S. Lindroth på La Dore, Fröken M. Forsell på Miramar, Fru E. Winbladh von Walter på Chevalier.

Jaktridningen florerar alltjämt som klubbens förnämsta verksamhet, men tävlingar börja allt mer och mer att komma i förgrunden. Samtliga år hava vinterjakter kunnat avridas utom år 1910 då "krönikan" helt lakoniskt säger: "Ej vinterjakter år 1910 på grund av brist på snö och is." År 1907 ridas icke mindre än 17 vinterjakter. Av dessa är den som reds den 1 mars särskilt värd att omnämnas. Samlingen skedde på klubbens bana där "kinematograferandet egde rum". Därifrån red man över Värtan till Lidingön, på vars norra strand hundarna lades på spåret som gick över isen till Vaxholm. Här gjordes en rast, förfriskningar intogos på hotellet och så gick jakten tillbaka över isen till Elfvik på Lidingön där några hinder togos och så var jakten slut vid Lidingöbron, där en av de tre deltagande damerna fru M. Cederström utdelade kvistarna till några och tjugo deltagare.

Hästsäsongen är också lyckad. Nu börja garnisonens övningsfält att anläggas och jaktarna gå ofta över samma marker som nu. Lidingön är också omtyckt jaktterräng. Även nu samlas man en gång vid Huddinge till en 14 km. lång jakt och bland deltagarna märka vi namn som Majoren Vid Gen.-staben C. B. Hamilton, Ryttmästare G. A. Boltenstern m. fl. officerare, men också några flitiga civilryttare, Direktör H. Levin, Doktor Ekström och Ingenjör Michaelson. Bland damerna utmärker sig särskilt Fru Hasselrot som ofta utdelar kvistarna.

Även år 1908 ridas några vinterjakter. Höstsäsongens mest minnesvärda jakt är den på Strömsholm tillsammans med Ridskolan. Skildringen av denna är mest träffande gjord av den ena pikören dåvarande Sergeanten Ekander i sitt uttalande i denna skrift. I Hubertusjakten som reds från Järfälla till Ulriksdal där Prins Carl utdelade kvistarna, deltog 65 ryttare och ryttarinnor.

Nordiska Spelens släppjakt.

1909 anordnas Nordiska spel. Klubben håller den 12 febr. en stor släppjakt med samling på Valhallavägen. Därefter rider man ner på Norra Brunnsvikens is över denna till Ulriksdal ned på Edsviken. I täten synas fortfarande Prins Carl och Hertigen af Teck och bakom dem de båda danska officerarna Baron Reedt-Thott och Greve Danneskjold-Samsöe.

Vid Silverdal rides upp i land där H. K. H. Kronprinsessan utdelar kvistarna till 214 deltagare. Den 14 februari ridades en jakt från Skuggan över Lilla Värtan mot Lidingön, därifrån över Askrikefjärden mot Djursholm där Friherrinnan Claës Cederström utdelar kvistarna till de 120 deltagarna, däribland den ryske Generalen Pavlov. Den 5 mars ridades en jakt i mörker med samling kr. 7.30 em. vid Fiskartorpet därifrån över Värtans is—Lidingö—Askrikefjärden—Stocksund—Lilla Skuggan. Bland deltagarna omnämnes en av klubbens ivrigaste ryttare, Doktor L. Flodquist. Höstsäsongen är också livlig. Bl. a. ridas två jakter i Upsala den 6 och 7 november. Vid Hubertusjakten med samling vid Norrviken och halali vid Silfverdal utdelar Prinsessan Maria till häst kvistarna, dit H. K. H. begivit sig i bil.

1910 var vintern dålig, inga jakter. Höstsäsongen blev däremot lyckad med 10 jakter. Den längsta var vid Fittja, söder om staden med ett 50-tal deltagare. Referenten säger: Man såg nästan endast "de gamla vanliga" Fru Odelberg, Friherrinnan Leijonhufvud, Överste Torén, Major Åkerman, Ryttmästarna Adlercreutz, Hamilton och Bjelke, Kaptenerna Fick, Björnström, Kaijser, Hrr Malmström, Asp, Piltz och Dr Flodquist.

1911 ridas endast 4 vinterjakter. Efter den sista den 25 februari utdelas kvistarna av ryske Översten Sparre. Höstsäsongen upptager 10 jakter. Tävlingarna börja i någon mån inkräkta på jakt dagarna. Hubertusjakten gick på Järvafältet i terrängen vid Hjulsta och Tenstad och räknade 100 ryttare. Bland deltagarna detta år var tyske Militärattachén von Giese.

Klubbjakterna få beröm i tysk press.

Olympiaåret 1912 ridas blott 5 vinterjakter och 10 höstjakter med Hubertusjakten i snö på Järvafältet och 80 deltagare. 1913 är det åter Nordiska spel, tyvärr utan snö men med frusen barmark. Endast en vinterjakt avrides, nämligen på nyårsdagen, däremot utsträcker höstsäsongen ända till den 15 november, då den sista jakten för året rides. Samlingen var vid Turebergs station och distansen blev 12 km. Vid halali utdelade den unga Fröken M. Oxenstierna kvistarna till de 30

Deltagarna i damkadriljen vid SFK:s rytтарfest i cirkus den 7—8 mars 1936. Från vänster Fru E. Norén, Fru R. Hasselgren, Fru S. Kistner, Fröken S. Arvidson, Fru S. Hansen, Fröken E. Dickson, Fröken M. Cerrin och Fru W. Lind.

deltagarna. Bland utländska deltagare detta året var en av de flitigaste tyske Löjtnanten A. v. Brockhusen som i tyska tidningar skildrat klubbens verksamhet mycket berömmande.

1914 inställdes nyårsjakten på grund av H. M. Änkedrottningens fränfalle. 6 vinterjakter redos. Efter den sista av dessa utdelade den tyske Majoren Giese kvistarna vid halali. Endast 8 höstjakter medhinnas. Hubertusjakten avhålls söder om Stockholm med samling vid Skanstull och halali vid Enskede där General Nyblaeus utdelar 80 kvistar.

År 1915 börjar greve Lewenhaupt som master och 7 vinterjakter avridas. Höstsäsongen börjar med några ritter i terräng, ledda av klubbens skattmästare Kapten Ivar Holmquist. Den första egentliga släpjakten reds den 16 oktober på övningsfältet med halali vid Öv. Järva, där kvistarna utdelades av General Nyblaeus, som samma dag erhållit sitt avsked. Inalles ridas blott åtta släpjakter denna höst. Bland de flitigaste deltagarna åter ses Direktör Berghoff och Doktor Flodquist, Överste Boltenstern och Major Björnström, Grosshandlare M. Liander, Hrr Malmström och Enell med flera.

Jubileumsjakt med 100 ryttare.

År 1916 firar klubben sitt 30-årsjubileum. Vinterjakterna bedrivs flitigt och höstjaksäsongen är mycket lyckad. I Hubertusjakten deltog mer än 100 ryttare i uniform och röda rockar. Samlingen var vid Spånga kyrka varifrån "spåret" gick över Husby—Hästa—Eggeby—Rinkebyhöjden. Vid halali utdelade General Uggle järnekskvistarna till bl. a. Generalerna Nyblaeus och Munck, Överstarna Torén, Bergman, von Rosen och Boltenstern, den tyske Överstelöjtnanten von Giese och Överstelöjtnant Linder, Friherre Mannerheim, Direktör Berghoff, Doktor Flodquist m. fl. I jubileumsmiddagen på Grand Hotel deltog D. D. K. K. H. H. Prinsarna Carl och Eugen med uppvaktning. Prins Carl överlämnade då till klubbens förre master Friherre Carl von Essen en ståtlig minneshälsning såsom tack för allt det arbete han nedlagt för klubben under sin nära 10-åriga mastertid. Vice ordföranden hyllade stiftarna i ett formfulländat tal, därvid framhållande klubbens gärning under de tre decennierna. Doktor Flodquist höll ett versifierat tal för hästen och efter middagen visades en film från dagens Hubertusjakt m. fl. av årets ritter.

Det var den under världskriget rådande forceerade militära tjänstgöringen som någon gång hindrade mastern att i sedvanlig ordning leda klubbens släpjakter.

Tävlingarnas omfattning ökar.

Tävlingarna under denna 10-årsperiod radde större omfattning än förut. Åren 1907—1911 avhållas regelbundet prishoppningar på vintern i februari eller mars å klubbens bana och fälttävlingar vissa år även prishoppningar på hösten i oktober under 2 å 3 dagar. Propositionerna för dessa ändras något år från år, men så småningom kommer man fram ungefär till dem, som nu äro gällande. Även point to point-löpningar, ungefär som de nuvarande tävlingarna i terrängritt, avhållas under denna tid. Bland pristagarna återfinnas flera som fortfarande äro aktiva tävlingstyttare såsom Översten Greve C.-G. Hamilton, klubbens dåvarande sekreterare, Hovstallmästare Claes König, Major G. Dyrsh.

År 1911 i oktober anordnar klubben en förtävlan till de blivande olympiska spelens fälttävlan. Tyvärr samlar den blott 3 deltagare. Segrare blev dåvarande sekreteraren Greve Hamilton och andre man nuvarande sekreteraren Major R. Lovén. På hösten 1912 försiggingo hösttävlingarna i terräng med mycket stor tillslutning. Sekreteraren är tävlingsledare och bland pristagarna återfinna vi dåvarande Överstelöjtnanterna G. Bouveng och J. Akerman, Fru von Braun, Löjtn. C. G. Lewenhaupt, Ryttnäst. Carl v. Essen, Major Björnström, Löjtn. Lundström m. fl. Under Nordiska Spelen 1913 anordnar klubben prishoppningar på sin bana. Någon snö var det icke men väglaget var trots detta icke allt för dåligt, då marken tinade upp frampa dagen. För första gången ägde då även laghoppning rum. Nio lag tävlade. Segrare blev Ridskolans lag, sammansatt av Löjtn. G. Hain, Fort. — Tärnan, Underlöjtn. B. von Bornstedt, Livdrag. — Godiva, Underlöjtn. A. Sandström, Norrl. drag. — Beauty, och Underlöjtn. C. Bernadotté af Visborg, Livdrag. — Xenia, ned sammanlagt 4 fel. Bland pristagare i andra klasser må nämnas Major P. Karsten, A 1 — Ilex, Ryttnäst. B. Gason Holm — Kiriki, Löjtn. Greve G. Lewenhaupt — Medusa och ende civile deltagare Doktor Lars Flodquist — Fiorella m. fl.

Foderbrist och hårda tider.

De bada första åren under denna tid "rädde foderbrist och hårda tider, men detta kunde på intet vis nedsätta klubbens flotta rytтарanda", säger mastern i sin berättelse över jakterna. För att stegra intresset för deltagande i jakterna, instiftas år 1917 ett vandringspris till "häste jaktkamrat" av Doktor Lars Flodquist. Han skänker då den vackra och ståtliga Carl XII:s

Förbimarsch för drottningen.

SFK:s master 1933 major W. Löwenhjelm efter jakten på Lofön i oktober 1933.

statyetten som år 1917 tillfaller Generalmajor W. Bergman. Detta pris vandrar därefter i 10 år och vanns 1926 för alltid av Generalmajoren Greve Reinh. von Rosen. Denne under alla tider segerrike ryttare, sätter då upp en ny Carl XII:s statyett att vandra i 10 år. Vidare har Friherre Carl von Essen skänkt ett vandringspris till truppförband med i jakterna flitigast deltagande medlemmar, att vandra i fem år 1916—1920. Det vinnes första gången av Positionsartilleriregimentet och av samma regemente för alltid 1920 efter hård strid med Svea ingenjörkår. Deltagareantalet är också mycket stort. Så avredos 1918 10 st. vinterjakter med i genomsnitt 45 deltagare och 11 st. höstjakter med 85 deltagare i varje jakt. Bland de flitigaste märktes särskilt kavalleriinspektören Greve Rudenschöld, Överstarna Greve R. v. Rosen och N. Bergman, Fru G. Horngren, Doktor Flodquist, Hrr Dahl, Flygt, Malmström, Michaelsson och Friherre C.-F. Bennett, den nuvarande ordföranden i Civila Ryttnarförbundet, m. fl.

År 1919 red Ryttmästaren Greve P. von Rosen ofta som master vid förfall för den ordinarie mastern. Nio vinterjakter redos med början på nyårsdagen. Att intresset var stort framgår bl. a. därav att Ingenjör Hilding Flygt vid en jaktmiddag i sitt hem den 11 februari överlämnade 10 st. miniatyrstatyetter av Carl XII, avsedda att undan för undan såsom gåva överlämnas till den senaste innehavaren av det stora vandringspriset.

Höstsäsongen var mycket lyckad med början den 20 september och inalles redos 14 jakter. I krönikan skrives: "Årets jakter ha genomgående varit av hög klass. Hundarna ha gått utmärkt, med ljudligt skall, och ekipaget ha hävdat sitt gamla anseende. Mastern, Greve Lewenhaupt, pikörerna Fanjunkarna Ekander och Skiöld samt släpdragaren Fanjunkare Närlund äro nu så in- och samarbetade att de nått ett fullkomligt mästarskap ifråga om jaktens ordnande".

De följande årens jaksäsonger genomföras planmässigt och da och då på ett glänsande sätt. Drottningholm- och Huddinge-jakterna äro de mest gouterade. Så reds 1920 "the best run of the season" vid Huddinge. Vid halali utdelades 70 kvistar av 1:e pikören Ekander som den dagen blivit befordrad från Fanjunkare till Underlöjtnant i armén. År 1921 reds en stortad jakt vid Drottningholm i närvaro av H. M. Drottningen. Efter halali uppmarscherade jaksällskapet på terrassen bakom slottet, där ordföranden Greve Rudenschöld framförde klubbens underdånigaste hyllning, slutande i ett fyrfaldigt hurra för Hennes Majestät, varpå jaksällskapet uppgående till nära 100 personer, defilerade. I tidningsreferatet står: "De civila ryttarnas antal var ovanligt stort". Klubben hade nämligen under denna tid glädjen att räkna sådana medlemmar som Direktör Berghoff, ingenjör Herman Rasch, Ingenjör Flygt, Doktor Flodquist, Hrr Knut Malmström och Ingenjör Dahl m. fl. bland sina flitigaste jaktryttare. Direktör Berghoff var även en mycket frikostig donator och skänkte mer än en gång avsevärda belopp till klubbens kassa.

År 1923 klagas det över dåligt väder och sekreteraren säger: "den oerhörda nederbörden omöjliggjorde alla jakter utanför övningsfältet". En tänkt utflykt till Lindholmen gick om intet av samma skäl, men antalet höstjakter uppgick dock till 12. Denna säsong red Kaptenen Greve C. G. D. Hamilton som master, då Greve Lewenhaupt var på militär kommendering utanför huvudstaden. Höstjakterna 1924 fingo en alldeles särskild klang över sig, i det att klubbens nuvarande ordförande, H. K. H. Prins Gustaf Adolf, då för första gången deltog. Den 23 oktober gick jakten i trakten av Bromma. Vid halali framförde vice ordföranden Frih. Carl von Essen klubbens hyllning till kvistutdelaren General Linder som för första gången efter sin seger i prisridning på olympiaden i Paris följde hundarna. Den 1 november "en dag som sent kommer att glömmas i Fältridtklubbens hävder" var jakten förlagd till Huddinge. 1:e pikören, Löjtn. Ekander föll med sin häst och skadade sig så svårt att han måste föras till sjukhus. Jakten avbröts en stund. "Någon verklig fart tycks det aldrig ha blivit på den avbrutna jakten", men den fullbordades dock. Kvistarna utdelades av dåvarande majoren Ivar Holmquist till bl. a. Konsulinnan G. Horngren, som ofta förekommer som deltagarinna i jakterna under dessa år. Hubertusjakten det året var förlagd till övningsfältet med samling vid Järfälla kyrka. "Inalles var det på spiken 100 ryttare och ryttrarinnor, ekipaget inräknat". Vid halali utdelades järnekskvistarna av Prins Gustaf Adolf. "Efteråt defilerade ryttarna för ekipaget, varvid dock hundarna försiktigtvis ej togos med" står det i krönikan. Detta år har det även ridits vinterjakter i det bistra vädret, omväxlande på isarna och i terrängen. Här deltog de käcka ryttninnorna Fru E. Winblad von Walter, Fröknarna B. Lagerfelt och M. Åkerman, Överstelöjtnant Lagerhjelm, Ingenjörerna Rasch och Dahl samt naturligtvis en mängd av garnisonens yngre officerare.

Riskabel isgalopp.

År 1925 hade klubben några minnesvärda jakter. I mars manad reds en gång från Lidingön över Askrikefjärden upp på Rydboholmslandet där sparet ledde 3 km. på land över en hel del höjdhinder och så ner på isen igen mot Lidingön. Isen bågade under ryttarskaran så att det var som att ständigt galoppa i en svag uppförsbacke. Allt gick lyckligt och när spänningen var över roade endast minnet av det vågade företaget. På hösten reds inalles 15 jakter varibland må nämnas en på 13 km. vid Fittja och Tullinge, en vid Årninge norr om övningsfältet med en massa krävande hinder och en vid Viksjö över delvis för klubbens medlemmar alldeles ny

terräng. Hubertusjakten gick på övningsfältet med 125 deltagare.

År 1926 firar klubben sitt 40-årsjubileum. Hubertusjakten gick då vid Drottningholm. Vädret var icke det bästa och betecknas som höstslask med duggregn. "Rendez-vous" var framför slottet på planen vid ångbåtsbryggan och "mellan officerarnas uniformer och damernas modärna pälsar skymtade man de röda frackarna mot markens tunna snötäcke som mogna lingon i en frusen gräddsky", skriver tidningsreferenten. Där märkte man först och främst klubbens ordf. General R. von Rosen, av gamla mästerns General Linder, Överste Adlercreutz och Översten Frih. von Essen, som dock på grund av benskada ej deltog i själva jakten. Översten Frih. Gyllenstierna, Majoren Greve Bonde, Löjtnanten Greve Folke Bernadotte, veteranerna Dr Flodquist och Dir. Berghoff samt många av våra civila ridningskoryléer. I trakten av Edeby lades de 16 hundarna på spåret. Farten blev genast tämligen frisk trots det ganska halkiga väglaget. Jakten gick vidare över Söderby-Lövö kyrka-Baukarby-Hvilan till halali vid Hvilan, där General von Rosen utdelade kvistarna. Jakten räknade icke mindre än 150 deltagare.

Jubileumsmiddagen aväts sedan på Hotel Royal där H. K. H. Prins Carl hedrade klubben med sin närvaro. Naturligtvis hölls en hel del tal som ömsevis historiskt och ömsevis humoristiskt skildrade den nu 40-åriga sammanslutningen. Det statligaste talet höll ordföranden General Reinh. von Rosen, som skildrade klubbens bildande 1886 och dess utveckling under de fyra decennierna. Han rikta- de ett tack till klubbens "urfäder och stiftare", främst dess förste ordförande Prins Carl. Vandringspriset till "bäste jakt-kamrat" erövrades då av General von Rosen, som lovade att till nästa år sätta upp ett lika vackert pris med samma syfte.

Tävlingarna under denna period vinna allt mer i omfattning i synnerhet som organisationen "Hästutställningen i

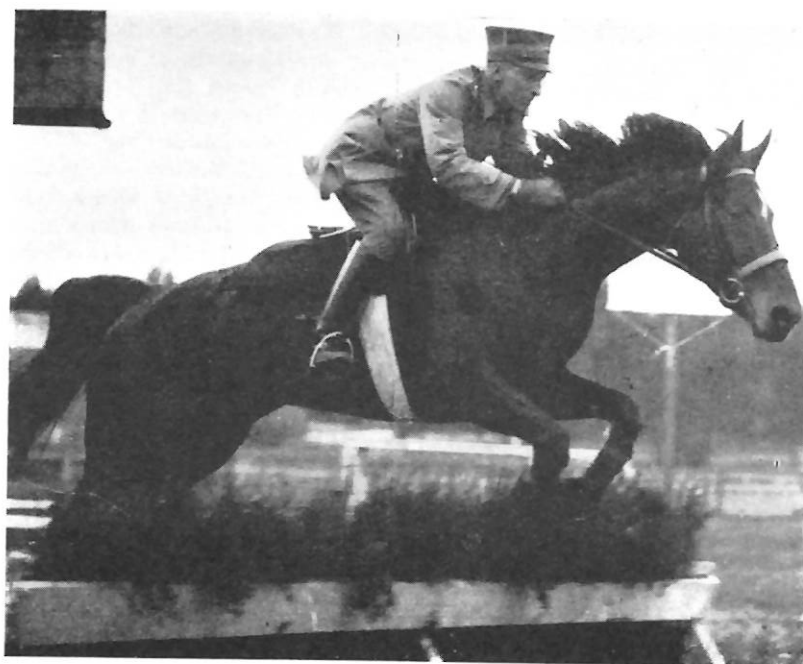
Ett berömt prisridningsskipage ryttmästare Sandström på Kreta.

Stockholm" nedlade sin tävlingsverksamhet 1917—19, varför de stora vartävlingarna arrangeras av klubben. Likaså stod Fält-ridklubben för ryttartävlingarna under Nordiska Spelen som anordnades 1917. Det var huvudsakligen prishoppningar (som förekommo) dels på klubbens "vackra bana" ock dels i terräng på hösten, då även terrängritt anordnades. Prisridning och fälttävlan förekommo till en början under dessa år icke alls. 1918 infördes åter prisridning bland vartävlingarna med tre lättare och en svårare klass, den senare understödd av Svenska Ridsportens Centralförbund. 1919 är prisridningen åter borttagen men däremot äro två klasser terrängritt anordnade även på våren. 1920 är det åter Hästutställning i Stockholm som arrangerar vartävlingarna och då ingår även prisridning i programmet uti fem klasser varav en svårare. Denna klass vinnas av Överste J.-A. Boltenstern med Iron över bl. a. Löjtn. B. Sandström — Sabel, Kapten J. Lundblad — Uno och Ryttmäst. Frih. W. von Essen — Nomeg. År 1921 har klubben åter tagit hand om vartävlingarna men anordnade ej någon prisridning utan endast prishoppning i fem klasser varvid det förnämsta priset vanns av Konsul S. Jahns-son på Minsann. På hösten försiggingo de redvanliga tävlingarna i terräng under två dagar. 1922 däremot ingår även prisridning i vårprogrammet i fyra klasser. Detta år är det klubben som anordnar lagtävlan i prishoppning mellan regementen och kårer om H. K. H. Kronprinsens hederspris, vilket den sedan dess allt framgent gjort. Dessförinnan var det Hästutställningen som hade denna stora tävlan på sitt program. 1923—1926 äro tävlingarna i stort sett varandra ganska lika. På våarna knytes det största intresset till lagtävlan om Kronprinsens hederspris och den svåra prisridningsklassen där våra blivande olympiaryttare undergå en viss förprovning.

Detta skede ligger så nära i tiden att det kanske är onödigt att gå in på allt för många detaljer. På hösten 1927 avgick Generallöjtnanten Greve Reinh. von Rosen som ordförande efter en lika lång som gagnande verksamhet inom klubben. Icke blott som ordförande och vice ordförande utan även som sekreterare och vid flera tillfällen som vikarierande

SFK:s vice ordförande generalmajor G. Gyllenstierna till fots och mästern i SFK 1933 major W. Löwenhjelm.

Kapten C. Dahlgren på Falken segrare i SFK:s fälttävlan 10-11 mars 1934.

master och pikörofficer har Greve von Rosen gjort en stor insats i klubbens liv.

Klubben får ny ordförande.

Han efterträddes av H. K. H. Prins Gustaf Adolf, som fortfarande såsom ordförande leder klubbens öden. Samma år avlöste också dåvarande översten Frih. G. Gyllenstierna Friherre Carl von Essen såsom vice ordförande. Såsom mastrar har fungerat först Greve G. Lewenhaupt i tre år, så Major W. Löwenhielm i fyra och slutligen Ryttmästaren P. Brändström under de tre sista åren. Sekreterareposten har beklätt av kaptenen Frih. C.-R. von Essen under de fem första åren och av Major R. Lovén under de fem sista åren. Denne har också med denna befattning innehaft sysslan som skattmästare.

Styrelsen har under denna tid sökt att uppehålla de gamla traditionerna och även i viss mån utvidgat verksamheten. En mycket viktig angelägenhet har varit att ordna klubbens bana såväl i administrativt avseende som tekniskt. Flera förbättringar hava utförts tack vare stöd av och samarbete med de militära myndigheterna och Stockholms Gasverk samt A.-B. Tennisstadion. Så har galoppbanan runt själva hinderbanan blivit satt i ett förträffligt skick. Banan i sin helhet har dränerats och planerats, nya fasta höjdhinder och en cementerad vattengrav ha byggts. Prisridningsbanan har också förbättrats. En åskådarläktare har uppförts på den s. k. flaggstångshöjden vid hinderbanans östra sida.

Ekonomien, som alltid varit svår att balansera, har under denna tid vunnit i stadga. Vållvilliga och frikostiga donatorer, bl. vilka må nämnas Hovjuvelaren K. Anderson och Dr Alb. Pauli, hava bidragit med avsevärda summor till klubbens bästa, och medel hava t. o. m. kunnat fonderas. Meuten har trots alla svårigheter kunnat bibehållas, även om hundantalet har måst nedbringas till 12, alla friska och skarpsprungna hundar.

Jaktridningen har i stort sett bedrivits som förut, d. v. s. med en vinter- och en höstsäsong. Naturligt nog har icke jakternas antal under vintersäsongen varit lika stort. Så voro vintrarna 1927, 1930 och 1934 så milda och snöfattiga att endast en eller två jakter kunnat ridas. Men övriga år, sär-

skilt 1931, 1933 och 1936 hava ända upp till 9 vinterjakter genomförts. Höstsäsongen däremot hava planmässigt kunnat bedrivas med 12 å 16 jakter varje år. Medaljer och pokaler hava utdelats för flitigt deltagande och strävan att vinna General von Rosens ståtliga vandringspris till "bäste jaktkamrat" har sporrat intresset i hög grad. Deltagareantalet särskilt i höstjakterna har varit stort och ganska jämnt, icke minst under de tre sista åren. Som förut hava jakter regelbundet varit ordnade vid Drottningholm och de hava alltid varit bland de mest omtyckta och omväxlande. Största intresset har naturligtvis knutits till Hubertusjakten den 3 november.

15 år som master.

De hava samtliga år utom detta jubileumsåret, ridits på Järvafältet. Deltagareantalet har varit stort. Över hundra deltagare i Hubertusjakten är icke ovanligt. År 1926 da Major Greve Gustaf Lewenhaupt led sin jakt som master efter att i femton år innehaft denna befattning, utdelades 120 kvistar vid halali. Klubbens medlemmar ville genom stor tillslutning hedra den populära mastern, som på festen efteråt blev föremål för en särskilt livlig och hjärtlig hyllning. De svåraste jakterna och med den skarpaste farten under denna 10-årsperiod hava ridits bakom Major Löwenhielm som master. Visserligen var deltagareantalet ej fullt så stort som eljest ofta varit fallet, men ridskickligheten och hästarnas kondition sattes på verkliga prov. Hubertusjakten 1933 på Järvafältet gick i ösregn, men likafullt hade något över 80 ryttare hörsammat kallelse till jakt. Major Löwenhielm hyllades vid festen på kvällen med en särskild hedersgåva, ett jägarhorn av silver.

I slutet av år 1931 avgick i samband med avskedstagande ur militärtjänsten Löjtnanten i armén C. J. S. Skiöld som klubbens 2:e pikör. I flera tiotal år hade han då troget och vil-

Fälttävlingsresultatet uträknas vid SFK:s vintertävlingar 1936. Fran vänster överste G. A. Douglas, Major S. Westerling, Major R. Lovén, sittande andre pikören förjunker Lorentzon.

ligt skött sin befattning och gjort sig allmänt omtyckt för sitt käck och flärdfria väsen och sitt manliga och ståtliga uppträdande.

Året därpå avgick även klubbens 1:e pikör, Löjtnanten i armén Nils Ekander efter att hava tillhört klubbens ekipage i omkring 30 år. Hans insatser för klubbens jakter hava varit ovärderliga, hans sakkunniga och ömma vård om hundarna, hans djärva uppträdande till häst som pikör framför fältet, hans breda godmodighet och trygga, skånska sätt har med rätta gjort honom populär samt allmänt värderad och omtyckt även utanför klubbens krets. Han efterträddes av Fanjunkaren vid K 1 G. Andeéhn.

Under Ryttmästare P. Brändströms mastertid har deltagarantalet vid jaktarna åter stigit. Särskilt omtyckta hava de jakter blivit som lagts utanför själva övningsfältets gränser såsom vid Hesselby, Näsby, Viksjö och icke minst Drottningholm, dit årets Hubertusjakt är förlagd.

Tävlingarna hava under dessa sista 10 år allt mer ökat i omfattning. Förutom de tre stora offentliga tävlingarna på vintern, våren och hösten, hava också under de senaste åren s. k. seriehoppningar anordnats i Livregementets ridhus. Vintertävlingarna hava huvudsakligen avhållits inomhus på grund

av de osäkra vinterförhållandena som varit rådande. K 1:s ridhus har av sekundchefen välvilligt upplåtits, åskådarläktaren hava uppförts, belysningen har förstärkts, så att det gamla önskemålet, en täckt hippodrom, nästan gått i uppfyllelse.

År 1934 fingo vartävlingarna ett internationellt inslag, i det att inbjudan att delta i dessa hade utfärdats även till Danmark, Finland och Norge. Även till Estland och Lettland hade inbjudan ställts, men från dessa båda länder kunde tyvärr inga ryttare infinna sig. Från Danmark infann sig en ryttare, från Finland tre ryttare och två ryttarinnor och från Norge 2 ryttare samt 4 ryttarinnor. Särskilt framgångsrika voro de norska damerna, som av fem pris i prisridning togo tre.

Deltagarantalet i tävlingarna har nästan konstant ökat, särskilt åren närmast före de olympiska spelen och prestationerna, enkannerligen i prisridning, hava stegrats undan för undan. Många uttagningstävlingar till de olympiska spelen såväl i prisridning och prishoppning som fälttävlan har klubben ordnat både vinter och vår.

Vid en återblick på de gångna 50 åren kan med skäl sägas, att klubben städse arbetat för sitt från början uppsatta mål: "att väcka och underhålla håg för fältnässig ridning". Mätte så ske allt framgent.

R. L.

Stockholms Fältrittklubbs plakett

Stockholms Fältrittklubbs plaketter ha utdelats till följande personer:

I guld (förgyllt silver) till

H. K. H. Kronprinsen och
H. K. H. Prins Carl senior.

I silver till

H. K. H. Prins Carl senior
Generallöjtnanten Greve R. von Rosen
Doktor Alb. Pauli
Hovjuvelerare K. Anderson
Kammarherren, Greve Gustaf Lewenhaupt
Majoren, Greve Pontus von Rosen
Majoren Wilhelm Löwenhielm
Direktören K. Heinecke
Direktören J. Berghoff
General Stefan Horthy von Nagybánya, Ungern
Kaptenen, Friherre C.-R. von Essen
Doktor Lars Flodquist
H. K. H. Prins Eugen
Prins Oscar Bernadotte
f. d. Ministern, Friherre J. Beck-Friis
f. d. Ryttmästaren, Greve Fritz von Rosen

Generalmajoren E. Linder
Översten N. Adlercreutz
Kabinettskammarherren, Friherre C. von Essen.

I brons till

Hovstallmästaren, Greve Carl Bonde
Generalmajoren R. von der Lancken
Majoren Greve Percy Hamilton
Majoren Gustaf Hernlund
Professorn Gerhard Forssell
Hovstallmästaren, Friherre Wilhelm von Essen
Ryttmästaren, Friherre Carl Rosenblad
Ryttmästaren, Friherre Carl Strömfelt
Majoren Casimir Reuterskiöld
Skulptören Eugen Hammarberg
Majoren Åke Grönhagen
Hovstallmästaren, Ryttmäst. Cl. König
Ryttmästare F. Gärden
Hovjägmästaren C. Ad. Öhrström
Översten S. Gadd
Översten, Greve A. Douglas
Översten E. Tydén
Överstelöjtnanten G. Hain
Översten P. Lagerhjelm
Översten, Greve C. G. D. Hamilton
Översten C. Trägårdh
Överstelöjtnant S. Granfelt
Majoren S. Westerling
Fru Gertrud Cervin
Fröken B. Lagerfelt
Ingenjör H. Flygt
Herr Knut Malmström
Direktören H. Arvidson
Majoren S. Colliander
Generallöjtnant J. Åkerman
Generalmajor M. Blomstedt
Generalmajor I. Holmquist
Översten P. Carlberg
Överstelöjtnanten L. von Krusenstjerna
Överstelöjtnanten, Friherre S. Åkerhielm
Överstelöjtnanten A. Janse.

Jubileumsjakten på Drottningholm

Jaktsällskapet vid jubileumsjakten rider genom Drottningholms gamla alléer ut till rendez-vous. Främst synes från vänster Prins Gustaf Adolf och generalmajor G. Gyllenstierna. I andra ledet från vänster fröken Stina Arvidsson och överste Douglas. Bakom den sistnämnde generalkonsul Ljungberg.
(Foto Pressens Bild)

Stockholms Fältridsklubbs 50-årsjubileum högtidlighölls med en storartad jakt på Drottningholmslandet för att fira minnet av den schnitzeljakt, som för 30 år sedan under ledning av prinsarna Oscar, Carl och Eugen reds över dessa klassiska marker, den dag Fältridsklubben bildades.

Vid samlingen kl. 2 hade 150 ryttare och ryttarinnor inträffat med sina hästar vid Kungsladugård för att delta i den 8 km. långa jakten. Spåret gick runt Hogsta gard ner mot Lovö kyrka, där ett 30-tal ryttare och ryttarinnor, som ville spara sina hästar, anslöt sig till det övriga fältet. I god fart bakom hundarna förde mastern fältet i en vid bage över markerna ner mot Edeby gard, där det blev halali.

Kvistutdelningen förrättades icke vid halali utan deltagarna ordnade sig bakom prins Gustaf Adolf och general Gyllenstierna i tät led och redo förbi ekipaget för att hylla detsamma och bringa mastern sin tacksamhet. Härefter fortsatte man landsvägen till Drottningholmsparken och genom lindalléerna mot slottet. På trappan till nedersta terrassen väntade de tre prinsarna och ett stort antal åskådare, bland vilka märktes ståthållare Murray med maka, svenska ridsportens centralförbunds ordförande greve Carl Bonde, hovstallmästare König samt andra av ridsportens främsta målsmän och övriga intresserade.

Sedan alla deltagarna marscherat upp med prins Gustaf Adolf och de övriga styrelseledamöterna framför fronten, hyllade prins Gustaf Adolf med några ord prinsarna Oscar, Carl och Eugen såsom klubbens urfäder samt bad prins Oscar utdela järnekskvistarna, den traditionella belöningen för varje ryttare, som från rendez-vous till halali ridit St. Hubertusjakten. En efter en defilerade så ryttarskaran förbi prinsen och mottog sin kvist. Till slut tackade prins Gustaf Adolf för den ära prins Oscar bevisat klubben. 149 kvistar utdelades.

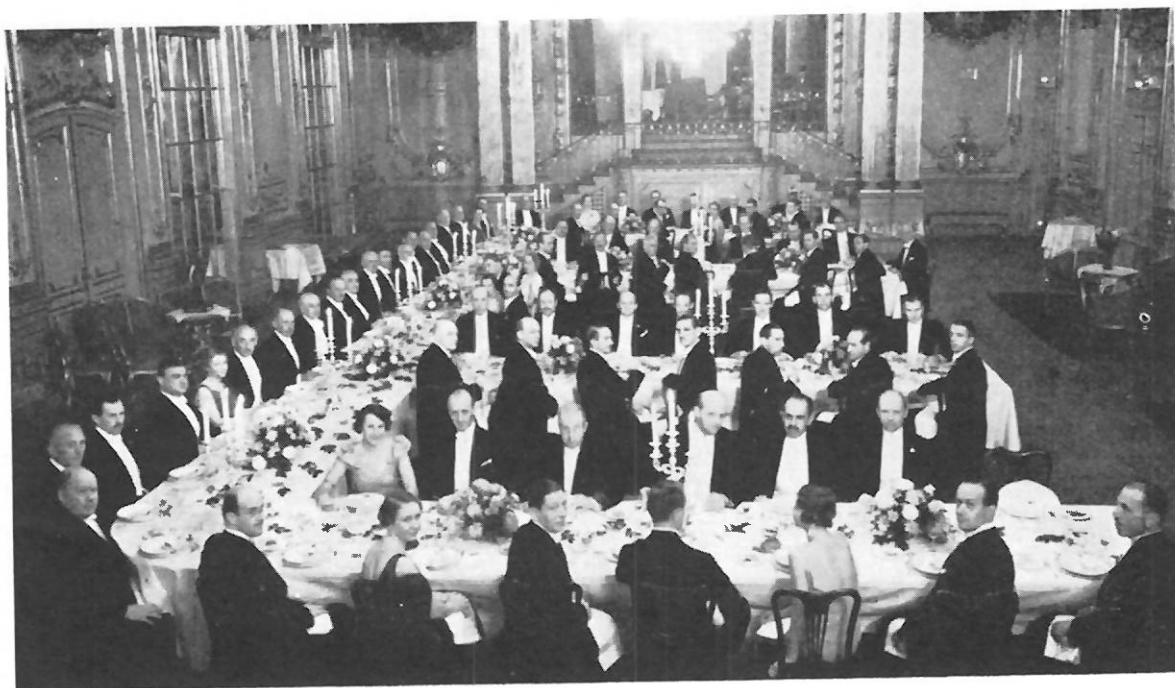
Bland deltagarna märktes utom de förut nämnda överstarna Tydén, Douglas och Sjöberg, överstelöjtnant Wallman, fruarna Nordin, Winblad von Walter och Hasselgren, fröknarna Lagerfelt, Stangenberg och Arvidsson samt andra unga ryttarinnor.

Den väg jakten gick låg över godsägare Trapps Edeby, hrr Bäckströms Norrby, Söderbergs Röby, Bergmans Barkarby, Östers Lovö prästgård, Floréns Söderby och Carlssons Hogsta.

Lillsessan tittar på pappa vid jubileumsjakten på Hubertusdagen ute vid Drottningholm.
(Foto Pressens Bild)

En ståtlig festbankett

Jubileumsbanketten på Grand hotel Hubertusdagen 1936. I mitten på långsidan till vänster å bilden synas Prins Gustaf Adolf och Prins Carl. (Foto Pressens Bild).

Efter lyckligen genomförd Hubertusjakt ute på Drottningholms klassiska marker samlades Stockholms Fältrittklubbs medlemmar och vänner till en jubileumsmiddag i Grand Hotels spegelsal. Vid denna presiderade Prins Gustaf Adolf som på sin högra sida hade Prins Carl och på den vänstra generallöjtnant greve Reinhold von Rosen. Bland gästerna märk-

tes många kända ansikten från flydda tider och stämningen under middagen var den allra bästa.

Prins Gustaf Adolf som höll dagens festtal erinrade om klubbens verksamhet under de gångna 50 åren och uppehöll sig särskilt vid den första jakten som avreds 1886. I detta sammanhang delgav han de nuvarande en del intressanta utdrag ur ett brev från en av deltagarna i jakten, dåvarande andre sekreteraren i utrikesdepartementet Joachim Beck-Friis, vilken ju också är en av klubbens stiftare. Vi tillåta oss här återge de citat som talaren gjorde ur brevet.

Jag hade ju tänkt beskrifva "the royal hunting" i måndags. Jo! Först så kom vi dit d. v. s. till Drottningholm och installerade oss i en af paviljongerna, dit Prinsarne infunnit sig. Alla voro ju i uniform utom Wrangel och jag. Så gick vi ner och tittade till våra hästar som gatt landsvägen för sig. Så vid 3-tiden suto vi upp och samlade oss på gården framför stora ingången, der hofvet var församlat. Nu intann sig H. M. Konungen och gaf cour till oss som bildade cirkel kring trappan. Derefter kom äfven H. M. Drottningen ut på trappan och nickade vänligt ända tills Deras Majestäter akte bort genom den ena af de långa alléerna af lindar. Vi afredo sedan åt ett annat håll att söka schnitzlarna, som voro rosafärgade och på förhand utlagda af Prins Oscar*) och Ny-

Prins Gustaf Adolf utdelar Generallöjtnant R. von Rosens vandringspris till bästa jaktkamrat 1936. Snett bakom synes löjtnant Carl Silfverstolpe. Till höger pikörerna fanjunkarne Andehn och Lorentzson samt Dr. Lars Flodquist. (Foto Pressens Bild).

*) Vid jubileumsfesten den 3 nov. 1936 invände Prins Carl, när han hörde Prins Gustaf Adolf läsa upp detta utdrag: "Nej, det var allt jag, som lade ut banan".

blaeus. I galopp bar det så af öfver stock och sten, opp för berg och ner i dalar all under evigt hojtande och skrikande af "Haliho"! Hvar gång man hittade en ny bunke papperslappar. Nu kommo vi ut på ett öppet fält, der vi fingo sätta af i karriär öfver en del diken inför Deras Majestäters ögon, som höllo på en väg i fältets midt. — Här hände ett av äfventyren, i det att Prins Eugens irländare dunkade och slutligen lär ha kulbyterat så att Prinsen kom i backen och blef smutsig. Så fortsatte vi genom skog och mark — det hela varande en timma — och framkommo slutligen till en af alléerna, hvari upploppet skedde i kapplöpningssart, och konsten lag i att taga en i ändan af alléen upphängd räfsvans. Adolf P. Hamilton blef den lycklige, ty han red mera sakteliga, vi andra skenade bara förbi. Vi sutto så af framför Deras Majestäter och ledde hem hästarna för att lugna dem.

P. S.

Om Ni få höra ett rykte att jag ramlat af vid jagten, så är det falskt, men har sin förklaring deri, att jag midt under en vild karriär uppe i en skogsbacke stannade och hoppade af för att plocka upp Prins Eugens mössa — och fick hofvet, som höll i en char à banc, se "Godfly" stående utan ryttare, deraf ryktet. — Så går det när man vill vara hofman.

Prins Gustaf Adolf riktade därefter ett tack till alla dem som under åren lagt ned arbete och intresse för klubbens verksamhet och utveckling och höjde sitt glas för 50-åringen.

Prins Carl talade därefter för sin speciella skyddsling Stockholms Fältrittklubb. Talaren drog upp en del bilder ur klub-

Stockholms Fältrittklubbs ordförande Prins Gustaf Adolf med vice ordföranden generalmajor G. Gyllenstierna omedelbart vid rendez-vous för jubileumsjakten. (Foto Pressens Bild)

Prins Oscar Bernadotte delar ut kristarna efter slutad jubileumsjakt på Drottningholm Hubertusdagen 1936. Längst till vänster synes Prins Carl. (Foto Pressens Bild).

bens liv och hyllade sina kamrater från jakttiden. Det briljant framförda talet mottogs med mycket entusiasm.

General Gyllenstierna, SFK:s vice ordförande talade för mastrarna och yttrade bl. a.:

Master betyder ju mästare, och mästare i fältridning hava i sanning dessa herrar varit.

Jag anser det vara bland den största heder, som kan tillkomma en ung officer vid beridet truppslag, att utses att leda en fältridtklubb's jakter. Därtill fordras icke blott att vara en djärv och skicklig fältryttare utan även stort omdöme, tankfullt uppträdande, och ett mycket omsorgsfullt arbete. Dessa egenskaper ha samtliga våra mastrar i hög grad besuttit.

Om det i början av S. F. K:s tillblivelse var jämförelsevis lätt att anordna jakter, har det under årens lopp blivit allt svårare. Den allt tätare bebyggelsen och intensivare uppodlingen av terrängen med ty åtföljande stälträdshinder i Stockholms närhet har år för år minskat möjligheten till jakter där. Det är därför med alldeles särskild tacksamhet och beundran som jag vänder mig till vår nuvarande master. Jag tror mig en gång förut ha betecknat honom såsom "arbitrer elegantiorum", höjdpunkten av elegans, då han i sin röda rock rider i spetsen för fältet, och aldrig haver han lämnat någon möda ospard för att göra jaktetna till högtidsstunder. Icke minst Hubertusjakten i dag skall för oss deltagare bliva ett minne för livet.

Oupplösligt förenade med mastern är den övriga delen av ekipaget — pikörerna och hundarna — och i detta sammanhang bör släpdragarens arbete i det tysta icke förgätas. Vilka av S. F. K:s jaktkamrater minnas icke med glädje Ekander och Skiöld, och våra nuvarande pikörer, Ondéhn och Lorentzson, gå värdigt i sina företrädares fotspår eller kanske rättare rävspår. Och hundarna! Än kan S. F. K. hålla sig med en meute, hur länge, det beror på våra donatorer. Visst kunna jakter och flotta jakter ridas utan hundar, men säkert är att utan dessa mister jakten en del av sin tjusning.

Där uppe ovan molnen med himlen alltid blå sitter i denna stund alla jägares skyddspatron, den gode S:t Hubertus. Med välbehag blickar han ned på oss, särskilt på sina gunstlingar mastrarna. Eders Kungliga Högheter, mina damer och herrar,

Jakten blases in. (Foto Pressens Bild)

jag ber nu att vi på gammalt jägarmanér sätta högra foten i stigbygeln, och så ett tvåfaldigt hurra för S:t Hubertus, mästarna med ekipagen.

Det tal för hästen, som aldrig far saknas vid en Hubertusjakt, höll ryttmästaren Robert Montgomery, som humoristiskt och originellt skildrade historiska hästar alltifrån Bucephalus, via den okände springare, som räddade sveakonungen genom

Finske militärattachén major Lars Ehrnrooth — "bäste jaktkamrat" 1936. (Foto Pressens Bild).

att störta sig ned för klippan vid Kungshatt, Brandklipparen och Napoleons hästar, till det svenska kavalleriets äldste nummerhäst vid regementsdöden 1927.

Talens långa rad avslutades genom ett med starkt bifall mottaget anförande av den finske militärattachén major Ehrnrooth, i vilket han framförde en hälsning från finska ryttarkamrater och framhöll den betydelse fältridtklubbens verksamhet haft för alla Nordens ryttare.

Klubbens vandringspris till bäste jaktkamrat under året tilldelade klubbens ledamöter genom stadgeenlig omröstning Finlands militärattaché major Ehrnrooth, som alltså fick mottaga generallöjtnanten greve R. von Rosens hederspris, den ståtliga Karl XII:s-statyetten i brons, vilken förut innehafts av så många framstående jaktryttare. Prins Gustaf Adolfs tillkännagivande av klubbens beslut hälsades med ett bifall, som otvetydigt visade att priset tillfallit årets i sann mening bäste jaktkamrat.

År 1932 instiftades klubbens plakett på förslag av vice ordföranden Generalmajoren, Frih. Gyllenstierna, sedan genom hans försorg erforderliga medel skänkts därtill. Plaketten utdelas dels som erkänsla och belöning för tjänster mot och arbete för klubben och dels som pris och minnesgåvor vid tävlingar. Den förekommer i brons, silver och guld (förgyllt silver) de sistnämnda båda slagen numrerade i löpande följd. Den är ritad av Ryttmästaren, Frih. Carl Strömfelt och utföres hos A.-B. Hovjuvelerare K. Anderson.

S. F. K:s "bästa jaktkamrater"

Karl XII statyn — SFK:s vandringspris till bästa jaktkamrat.

Doktor Lars Flodquists hederspris (Carl XII) till "Bäste Jaktkamrat".

Vinnare:

- 1917 generalmajor W. Bergman
- 1918 majoren greve Th. Bielke
- 1919 generalmajoren greve Th. Rudenschöld
- 1920 översten greve R. von Rosen
- 1921 doktor Lars Flodquist
- 1922 översten friherre Carl von Essen
- 1923 ingenjör F. Dahl
- 1924 direktör J. Berghoff
- 1925 överstelöjtnant P. Lagerhjelm
- 1926 generalmajoren greve R. von Rosen (för alltid).

Generalmajoren Greve R. von Rosens hederspris (Carl XII) till "Bäste Jaktkamrat".

Vinnare:

- 1927 överste I. Holmquist
- 1928 bankir K. Malmström
- 1929 major R. Lovén
- 1930 direktör J. Berghoff
- 1931 direktör Fr. Swartling
- 1932 kapten Tor Wibom
- 1933 fröken B. Lagerfelt
- 1934 major S. Westerling
- 1935 översten greve Arch. Douglas
- 1936

Friherre Carl von Essens vandringspris

till truppförband med i jakterna flitigast deltagande medlemmar.

Vinnare:

- 1916 Kungl. Positionsartilleriregementet
- 1917 Kungl. Svea Ingenjörkår
- 1918 Kungl. Svea Ingenjörkår
- 1919 Kungl. Positionsartilleriregementet
- 1920 Kungl. Positionsartilleriregementet (för alltid).

S. F. K:s jaktpokaler

Innehavare av klubbens 20-, 15-, 10- och 5-års jaktpokaler:

20-årspokal:

Kapten T. Wibom.

15-årspokal:

Överste G. Björnström, doktor L. Flodquist, major R. Lovén, kapten T. Wibom.

10-årspokal:

Kapten A. Arvén, överste G. Björnström, ryttmästaren greve T. Bielke, direktör J. Berghoff, kapten M. Björlin, kapten E. Carlson, ryttmästare C. E. Cederlund, ingenjör F. Dahl, doktor L. Flodquist, generalmajor I. Holmquist, överstelöjtnant L. von Krusenstjerna, kapten B. Kjellgren, major R. Lovén, herr Knut Malmström, kapten E. R. Nilsson, kapten P. Söderström, kapten H. Thamsten, kapten T. Wibom, major S. Westerling.

5-årspokal:

Herr E. Asp, kapten A. Arvén, direktör H. Arvidson, överste G. Björnström, ryttmästaren greve T. Bielke, överste A. Braunerhjelm, direktör J. Berghoff, kapten M. Björlin, kapten A. Bexelius, kapten E. Carlsson, ryttmästare C. E. Cederlund, major K. von Döbeln, ingenjör F. Dahl, major G. Dyrsen, doktor A. Ekström, grosshandlare G. Egnell, doktor L. Flodquist, kapten K. Falkenberg, generalmajoren friherre G. Gyllenstierna, major A. Grönhagen, kapten B. J. W. Gyllencreutz, kaptenen greve A. Hamilton, generalmajor I. Holmquist, översten greve C. G. D. Hamilton, överstelöjtnanten greve G. Hamilton, kapten S. Hedenstierna, löjtnant K. Hafström, major L. von Heijne, kapten F. A. G. Hedquist, generalkonsulinnan G. Hörngren, överstelöjtnant L. von Krusenstjerna, major G. Kaijser, kapten B. Kjellgren, major R. Lovén, överste P. Lagerhjelm, kapten G. Lönegren, fröken B. Lagerfelt, ingenjör P. Michaelsson, kapten R. Malmsten, herr K. Malmström, kapten K. J. T. Magnell, major P. Montgomery, kapten E. R. Nilsson, överste H. Peyron, kapten A. B. Palm, kapten J. O. A. Palme, kapten C. M. Pereswetoff-Morath, majoren greve P. von Rosen, generalmajoren greve Th. Rudenschöld, ingenjör H. Rasch, direktör E. Rundblom, major S. Strömman, kapten P. Söderström, direktör Fr. Swartling, överstelöjtnant G. A. Smith, löjtnant T. F. F. Stockenberg, kapten S. Salander, löjtnant H. St Cyr, löjtnant C. Silfverstolpe, kapten H. Thamsten, fru Tvermoes, major R. Wallman, kapten T. Wibom, major S. Westerling, kapten H. Wester, kapten S. A. G. Wettervik, godsägare O. Wahlén, generallöjtnant J. Akerman.

Kammarherren Friherre C.-F. Bennets hederspris.

Vinnare:

- 1925 ingenjör F. Dahl
- 1926 ingenjör F. Dahl (för alltid).

STOCKHOLMS RYTTARFÖRBUND 1886 75 1961 ÅR

GLIMTAR UR ARKIVET 1900–1961

av STIG DE BERG

1900

8/5. Enligt beslut av styrelsen skulle pikörerna, efter masterns bestämmande, bära gröna rockar.

12/12 1905. Under hösten hade kortare jaktfärder ägt rum med såväl järnväg som av klubben förhyrd ångbåt till nejderna kring Drottningholm, Hässelby, Järfälla, Spånga, Järva, Täby, Stockund och Huddinge m fl på något avstånd från huvudstaden belägna orter.

Tävling i fältridning hade anordnats i oktober.

Nu är hundarna 30 och styrelsen räknar med "att klubben hösten 1906 skall få nöjet jaga bakom ett av 10 koppel bestående, vackert, likartat och skarpsprunget släpp".

30/11 1910. Den 21 maj hade prishoppning för skolungdom ägt rum, varvid studenten Th. Byström fick 2. pris på hästen "Drummond".

En minesmedalj har börjat utdelas, huvudsakligen till jordägare, som ställt mark till förfogande för jakterna.

30/11 1911. I sin arbetsplan upptog styrelsen en stadgeändring, avseende inrättandet av en särskild medlemsklass för skolungdom.

30/11 1913. Terrängprishoppningar i tre klasser hade under året hållits i terrängen vid Hägerstaland. "Dessa tävlingar har präglats av det uppsving, som gör sig gällande inom denna särskilda gren av hästsporten inom landet."

Styrelsens v ordförande, Översten E. Oxenstierna hade under året gått bort. Om honom — en av klubbens s k urfäder eller stiftare — står det i styrelseberättelsen följande: "Överste Oxenstierna hade icke vad man plägar kalla en ryttarkropp, men vad som felades i detta avseende ersattes till fullo av den mest utpräglade ryttarsjäl. Alltid väl beriden mötte han aldrig några hinder, vare sig innan han red på dem eller sedan de väl var klarade. Skulle han på fältet hastigt förflytta sig från

en plats till en annan, så skedde det rakaste vägen. Hur ofta hade vi ej hjärtat i halsgropen, när vi såg honom bränna på stora bastanta hinder utan tanke på någon risk. Men han hade hjärtat på rätta stället, och detta hjälpte honom alltid *över*, även om det skedde med ett fall, och *ända fram* till målet, även om en arm var bruten. Må han bjuda oss till ett föredöme, när modet någon gång sviktar."

30/11 1916. Nu äro hundarna 41.

30/11 1917. 6000 kr hade under året skänkts till pennigpriser. Folkhushållningskommissionen hade beviljat en framställning från klubben om samma foderranson till klubbens civila medlemmars hästar som till arméns. Medlemsantalet är nu 460.

4/12 1919. Styrelsen beslöt att ett kristidstillägg för år 1919 skulle utbetalas till pikörer och släpdragare.

30/11 1920. Ingenjör H. Flygt hade skänkt ett vandringspris, en bild av "Sir Carson", till den bäste tävlingsryttaren för året.

1/11 1921. Mastern hade inlett underhandlingar om import av engelska foxhounds "för att ytterligare öka avståndet mellan jaktfältet och hundarna".

Doktor Lars Flodquists vandringspris hade för året tilldelats doktor Flodquist och ingenjör H. Flygts konsul S. Jahnson.

I arbetsplanen för 1922 meddelades, att jaktpokaler endast skulle finnas som 10- och 5-årspokaler, under det att de för ett och samma års jaktdeltagande skulle ersättas av klubbens minnesmedalj. Ekonomiska skäl föreburos.

5/4 1922. Beslöt styrelsen medge ledamot, som uppfyllt fordringarna för jaktmedalj, att utbyta denna mot jaktpokal mot erläggande av mellanavgift.

6/12 1923. Styrelsen beslöt minska antalet hundar från 30 till 19 av ekonomiska skäl.

3/12 1924. Prins Gustaf Adolf (f 1906) hade deltagit i ett flertal jakter.

9/12 1925. Intresset för prisridning hade avsevärt ökat.

25/5 1925. Fastställde styrelsen stadgar för ett av Kammarherre friherre C. Fr. Bennet skänkt vandringspris.

8/12 1925. Styrelseprotokollet § 4 lyder som följer: "Upplästes skrivelse från styrelsen för Svenska Avelsdjursutställningarna angående planen att i Stockholm söka uppföra en större ridhall. Framhöll ordföranden frågans betydelse för hästsporten samt utsåg styrelsens vice ordföranden, skattmästaren och sekreteraren att såsom delegerade för klubben avhandla frågan med de av Avelsdjursutställningarna utsedda ombuden."

6/9 1926. Verksamhetsfältet vidgas. § 5 i styrelseprotokollet:

"Meddelade mastern att K. Operans styrelse efterhört huruvida några av klubbens hundar kunde få disponeras av Operan vid vissa föreställningar, varför Operan erbjöd en ersättning av 15 kr per gång. Beslöt styrelsen att under erbjudna villkor lämna sitt tillstånd härtill, dock att klubben icke på något sätt ansvarade för hundarnas kammardressyr."

15/10 1926. Beslöt styrelsen att vid 40-års jubi-

Hubertusjakten 1926 på Drottningholm.

leets firande tilldela pikörerna (underlöjtnant Ekan-der och fanjunkare Skiöld) klubbens förtjänstme-dalj i guld och släpdragaren (fanjunkare Närlundh) samma medalj i silver, i samtliga fall "att å bröstet bäras".

Vidare beslöts att till Civila Ryttarförbundet t v årligen fr o m nästkommande år skulle skänkas ett hederspris till ett värde av omkring 200:— kr.

4/12 1927. Vid ett styrelsesammanträde anmälde ordföranden, att Prins Gustaf Adolf — med Kron-prinsens gillande — förklarat sig villig mottaga eventuellt val till ordförande.

27/12 1927. Första styrelsesammanträdet under ordförandeskap av Prins Gustaf Adolf hölls denna dag. (Prinsen var då nyutnämnd fänrik vid Kungl Livregementets dragoner, och hans sekundchef var styrelsens vice ordförande.)

14/5 1928. I ett styrelseprotokoll omnämnes tre tävlingsgrenar vid vårtävlingarna: prishoppning, prisridning och ridhästtävlan.

15/3 1929. Beslöt styrelsen anskaffa en något begagnad skrivmaskin till klubbens expedition för 50 kronor.

17/3 1930. Bestämmelser för "Hästväns fond" fastställdes av styrelsen.

28/3 1931. Hästväns fond nr 2, sedermera be-nämnd "Doktor Albert Paulis fond" anmälades av donatorn i styrelsen.

12/9 1931. Major Lovén föreslog styrelsen an-skaffandet av en apparat för utmärkandet av fyr-kantspår vid prisridning.

Vid samma tillfälle beslöt styrelsen att ingå med en skrivelse till Stuteriöverstyrelsen angående erhållande av bidrag från totalisatormedel med an-ledning av klubbens verksamhet för hästavelns be-främjande.

9/1 1932. Klubbens, på initiativ av generalmajor Gyllenstierna tillkomna plakett diskuterades vid ett styrelsesammanträde.

16/12 1932. Styrelsen beslöt föreslå sådana änd-ringar § 5 i stadgarna, att såväl manliga som kvinn-liga juniorer skulle kvarstå som sådana till 18 års ålder.

23/11 1933. Styrelsen beslöt att å ordinarie all-männa sammanträdet utdela miniatyrstatyetter av

Carl XII till dem, vilka under de sex föregående åren erövrat generalen greve R von Rosens vand-ringspris till "bästa jaktkamrat".

6/4 1934. Beslöt styrelsen att uppföra en läktare på fältrittklubbens bana i norra delen av den sk flaggstångshöjden.

25/9 1934. Det anmälades i styrelsen, att vårtäv-lingarna gått med en förlust av 1500 kronor.

14/12 1934. Styrelsen diskuterade bestämmelser för seriehoppningar.

6/2 1936. Kaptenen Dahlgren föreslog styrelsen, att skärmar skulle anskaffas att uppställas mellan prisdomarna i avsikt att förhindra dem att under tävlingens gång meddela sig med varandra.

16/4 1936. Stadgar för Ingeborg och Ansgar von Hedenbergs vandringspris i prisridning för junio-rer finns intagna i styrelseprotokollet.

21/9 1936. Styrelsen beslöt att vid 50-årsjubileét samma år tilldela Kronprinsen och Prins Carl s:r förtjänstplaketter i guld samt Prinsarna Eugen och Oscar Bernadotte m fl plaketten i silver.

18/12 1936. Styrelsen diskuterade möjligheterna att även upptaga avläggande av prov för ryttar-märket på sitt program.

18/12 1940. Vid ordinarie allmänna sammanträ-det väljes Prins Gustaf Adolf till ordförande och Överste C A Torén till vice ordförande.

11—14/6 1941. Vårtävlingar anordnas på Klub-bens bana och få ett i allo lyckat förlopp. Bland de främsta resultaten må nämnas Löjtnant Jungs seger i hoppning. Svår A, med Zeus över ryttmäs-tare Nyblaeus med Kahouanne efter fyra omhopp-ningar på höjder upp till 1.90 m.

21/12 1942. Medlemsantalet är nu 466 vilka fördela sig sålunda:

Hedersmedlemmar 34

Ständiga medlemmar 137

Ordinarie medlemmar 295 (varav 12 juniorer)

10/12 1943. Årets sista tävling arrangeras i K1 ridhus. Det är en dressyrtävlan för juniorer om det von Hedenbergska priset.

Major Lovén, som avgår ur Styrelsen efter att ha tillhört densamma i 15 år varav 8 som sekreterare, tilldelas Klubbens förtjänstplakett i silver.